

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

TARZAN

Ο ΜΙΚΡΟΣ

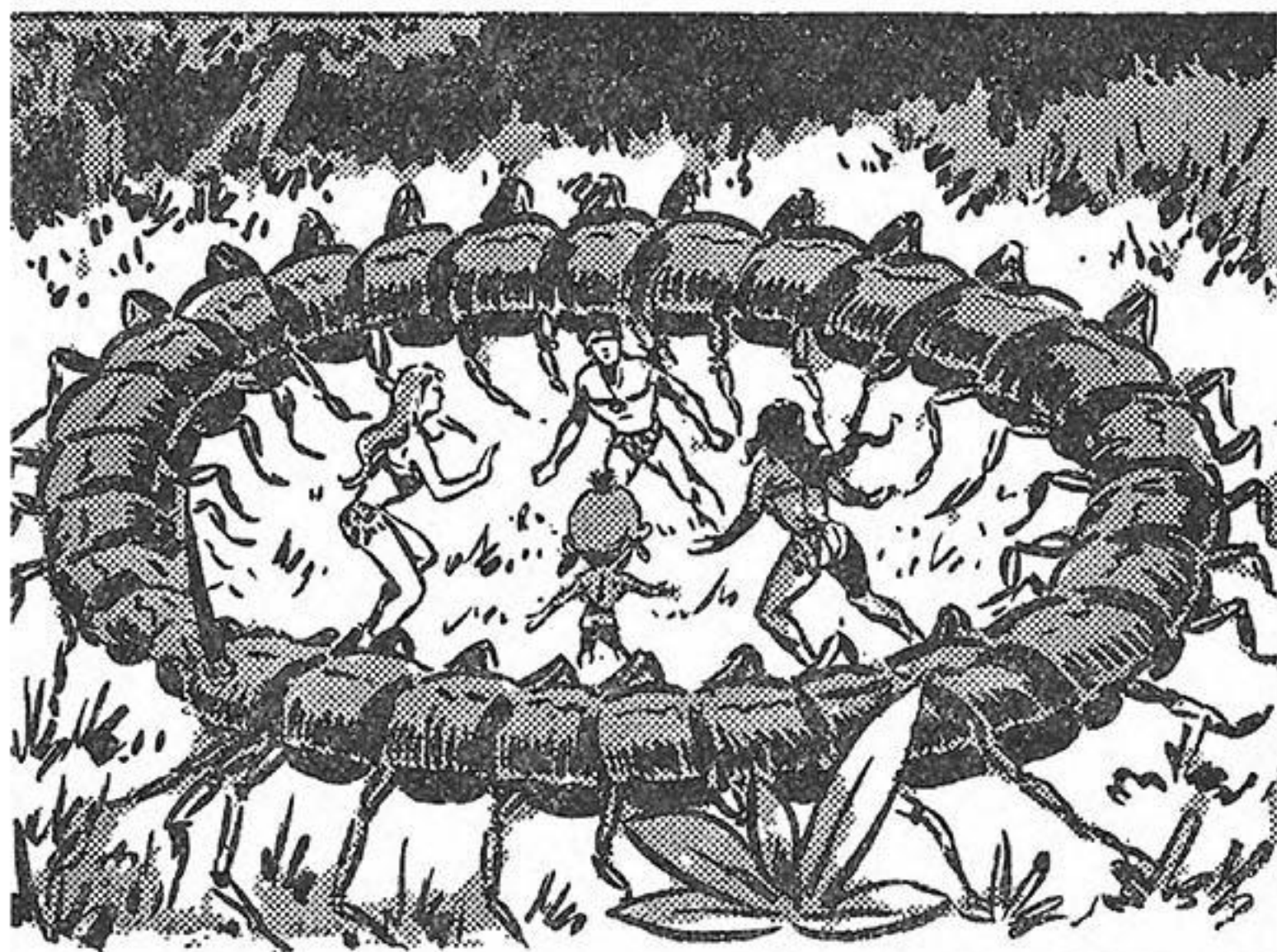
ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ

13

ΧΑΛΑΖΙ

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΧΑΛΑΖΙ

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Ο ΤΑΜΠΟΡ, τὸ ἀτρόμητο παλληκάρι τῆς ζούγκλας νοιώθει μεγάλο θαυμασμό γιὰ τὴν καλwsύνη καὶ τὴν ὁμορφιά τῆς ὑπέροχης Γιαράμπα. Τὸ ἀγνὸ ὅμως ἐνδιαφέρον του γι' αὐτήν, κάνει τὴν παιδική του φίλη Ζολαν νὰ θυμῶνῃ καὶ νὰ στεναχωριέται.

Ὁ Ταμπόρ, γιὰ ν' ἀποφεύγῃ τὶς σκηνές καὶ τὶς γκρίνιες τῆς, μὰ καὶ γιὰ νὰ μπο-

ρῇ νὰ συναντήῃ κάθε τόσο τὴν πανώρια μελαψὴ κοπέλλα ποὺ τοῦ μαθαίνει χίλια - δυὸ μυστικὰ τῶν θηρίων καὶ τῶν ἱθαγενῶν τῆς ἄγριας ζούγκλας, πέφτει σ' ἓνα βαρὺ καὶ ἀσυγχώρητο σφάλμα. Ἀντιστρέφει τὶς συλλαβές τοῦ ὀνόματός του καὶ ἀπὸ «Ταμπόρ» τὸ κάνει «Πόρ-ταμ». Ἔτσι, παρουσιάζεται στὴ Γιαράμπα σὰν δίδυμος τάχα ἀδελφός του.

Ἡ Γιαράμπα, ὕστερα ἀπὸ πολλὰς περιπέτειες, ἀνακαλύπτει τὴν πλαστοπροσωπία αὐ-

τῇ καὶ νοιώθει τόσο μεγάλη προσβολή που θέλει νὰ χτυπηθῇ μὲ τὸν Ταιμπόρ. Εἶναι ὅμως γυναῖκα, καὶ τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας ποτὲ δὲν θὰ καταδεχόταν νὰ κτυπηθῇ μαζί της. Γι' αὐτὸ καὶ μεταμφιέζεται: Βάφει μὲ «μαυροβότανο» τὸ κορμί της καὶ γίνεται σὰν ἀράπης. Φοράει φτερὰ στὸ κεφάλι γιὰ νὰ κρύβωνται τὰ γυναικεῖα μαλλιά καὶ πέτσινο θώρακα γιὰ νὰ καλύψῃ τὸ στήθος της. Τέλος παρουσιάζεται μπροστὰ στὸν Ταιμπόρ σὰν ἄνδρας (*). Καί, ἀντιστρέφοντας κι' αὐτὴ τὶς τρεῖς συλλαβὲς τοῦ ὀνόματός της, τοῦ λέει πῶς εἶναι τάχα ὁ Μπαράγια, ἀδελφός της ἀπὸ ἄλλο πατέρα.

Ὑστερα, καὶ οἱ δυὸ μαζί, φτάνουν νύχτα σ' ἓνα μεγάλο ξέφωτο γιὰ νὰ μονομαχήσουν σὰν ἄνδρας μὲ ἄνδρα!

Πρώτη ἡ Γιαράμπα δίνει μιὰ φοβερὴ γροθιά στὸν Ταιμπόρ ποὺ παραλίγο νὰ τὸν σωριάσῃ κάτω ἀναίσθητο. Καταφέρνει ὅμως νὰ κρατηθῇ ὀρθίος καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ἀνταποδώσῃ σὰν κεραυνὸ τὴν ἀτσαλένια γροθιά του.

Δὲν προφταίνει ὅμως. Τὴν ἴδια στιγμὴ ξανακούγεται ἀπὸ πολὺ κοντὰ τώρα ἡ τρομακτικὴ κραυγὴ τοῦ Γκαοῦρ καὶ τὸ γρήγορο ποδοβολητὸ του ποὺ πλησιάζει...

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενὸ τεύχος, τὸ 12, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «**Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΦΙΔΑΝΘΡΩ-ΠΩΝ**».

Ο ΜΠΟΥΤΑΤΑ ΚΑΙ ΤΟ ΦΙΔΙ

ΑΣ ΑΦΗΣΟΥΜΕ γιὰ λίγο τὸν Ταιμπόρ καὶ τὴ μεταμφιεσμένη σὲ ἄνδρα Γιαράμπα, νὰ σταμοτᾶνε τὴ φονικὴ μονομαχία τους καὶ νὰ κυττάζουν μὲ δέος τὸ θρυλικὸ μελαψὸ γίγαντα ποὺ τρέχει πρὸς τὸ μέρος τους κι' ὥς ξαναγυρίσουμε στὴ σπηλιά. Ἐκεῖ ποὺ ἀφήσαμε τὴ Ζολὰν νὰ κοιμᾶται βαθειὰ καὶ τὸ Μπουτάτα νὰ τὴ νανουρίζῃ μὲ τὸ βαρὺ καὶ φάλτσο ρογαλητό του.

Δὲν ἔχει περάσει οὔτε μιὰ ὥρα ὅταν ἡ ξανθεῖα κοπέλλα ξυπνάει ἀπτότομα ἀπὸ κάποιον παράξενο ἀνακάτωμα στὰ στρωσίδια της. Μὰ καθὼς κάνει νὰ ἀνασηκωθῇ νοιώθει ἓνα τεράστιο σταχτοπράσινο φίδι νὰ ἀγκαλιάζῃ, μὲ τὸ κρῦο κορμί του, τὸ σῶμα της. Ταυτόχρονα ἀντικρύζει τὰ ἀπαίσια σαγόνια τοῦ ἀνοιχτά, σὰ νὰ ζητᾶνε νὰ τὴν καταβροχθίσουν.

Ἡ Ζολὰν βγάζει σπαρακτικὴ τρομαγμένη φωνὴ καὶ μὲ τὶς δυὸ παλάμες της ἀρπάζει ἀσυναίσθητα τὸ λαίμδ τοῦ φιδιοῦ. Ὁ τρόμος καὶ ἡ φρίκη ποὺ νοιώθει τὴν κάνουν νὰ τὸ σφίγγῃ μὲ πολὺ περισσότερὴ δύναμι ἀπ' ὅση ἔχει...

Καὶ νά: Τὸ ἀπαίσιο ἔρπετο χαλαρώνει κάπως τὸ σφίξιμο τοῦ κορμιοῦ της, κι' ἀνοίγοντας ἀκόμα περισσότερο τὸ στόμα του, σὰ νὰ χασιμουριέται, βγάζει βραχνὰ πνιγμένα σφυρίγματα.

Ἡ δυνατὴ κραυγὴ τῆς Ζολάν σταματᾷ τὸ ροχαλητὸ τοῦ Μπουτάτα. Τὸ τεράστιο στρογγυλὸ κεφάλι του ἀνασηκώνεται. Βλέπει τὴν ἄμοιρη νέα ποὺ χαροπαλεύει στὴν ἀγκάλια τοῦ φιδιοῦ σφίγγοντάς τὸ λαιμό του καὶ τὴ ρωτᾷ εἰ ἀγουροξυπνησιμένος :

— Στ' ἀλήθεια παλεύεις μὲ τὸ φίδι, ἀφέντη Ζολάν, γιὰ... ὄνειρο τὸ βλέπεις;!

Τὸ ξανθὸ κορίτσι ξεφωνίζει μ' ἀπόγνωσι:

— Βοήθεια, Τσουλουφάκο μου, βοήθεια!

Ὁ Μπουτάτα παρακολουθεῖ γιὰ λίγο ἀκόμα, τὴ δραματικὴ μονομαχία τῆς μὲ τὸ φίδι καὶ μονολογεῖ:

— Πῶπω, κάτι φοβερὰ ὄνειρα ποὺ βλέπει αὐτὸ τὸ κορίτσι!

Καὶ ξαναγέρνοντας στὰ στρωσίδια του κουκουλώνεται μὲ τὴν ἀρκουδίσια προβιά.

Οἱ τρυφερὲς παιδάμες τῆς Ζολάν κουράζονται γρήγορα πτὴν ὑπεράνθρωπη προσπάθεια νὰ πνίξῃ τὸ τεράστιο φίδι. Τὸ σφίξιμό της ἀρχίζει νὰ χαλαρώνεται γύρω στὸ λαιμό του, ἐνῶ τὸ παιγερὸ ἀγκάλιασμα τοῦ δικοῦ του κορμιοῦ, ὁ νοιώθει τώρα ἀκόμα πιὸ δυνατὸ.

Εὐτυχῶς, σ' ἓνα ξετύλιγμα τοῦ κάνει τὸ φίδι στὶς τελευταῖες κουλούρες του, γιὰ νὰ ἰς τοποθετήσῃ καλύτερα γύρω στὸ κορμὶ τῆς νέας, ἢ οὐά του φτάνει καὶ σέρνεται ἀνω στὰ στρωσίδια τοῦ παχιμορφωμένου ἀράπη. Ὁ ἀάπτης ἀνασηκώνεται τρομα-

γμένος καί, βλέποντας στὸ μικροσκοπικὸ τῆς οὐρᾶς τοῦ φιδιοῦ κοντὰ του, ξεφωνίζει:

— Ξύπνα, μωρὲ Ζολάν! Μὲ κάλλησες καὶ μένα τὸ ἴδιο... ὄνειρο!

Ἀμέσως, τὸ μικροσκοπικὸ γεροδεμένο κορμάκι του πετιέται ὀρθίον καὶ μεταφέρει τὴν τεράστια κεφάλαια του κοντὰ στὸ ξανθὸ κορίτσι, φωνάζοντας :

— Ἀκούμπα του κάτω στὸ χῶμα τὸ κεφάλι καὶ θὰ τὸ κανονίσω ἐγώ! Ἄιντε λοιπόν!, γρήγορα, τώρα ποὺ εἶμαι ζεστός!

Ἡ Ζολάν μὲ ὑπεράνθρωπη δύναμι, ποὺ τῆς δίνει ὁ φόβος τοῦ θανάτου, κάνει μιὰ τελευταία ἀπεγνωσμένη προσπάθεια καὶ κατεβάζει τὸ κεφάλι τοῦ φιδιοῦ στὸ σκληρὸ χῶμα τῆς σπηλιάς.

Ταυτόχρονα σχεδόν, ὁ ἀράπης κάνει μιὰ κίνησι σὰ νὰ βουτάῃ στὴ θάλασσα καὶ πέφτοντας μὲ τὴν «κεφάλαια» του πρὸς τὰ κάτω, δίνει τρομακτικὴ κουτουλιά στὸ κεφάλι τοῦ φιδιοῦ. Τὸ καύκαλο τοῦ ἔρπετοῦ σπάζει καὶ τσακίζεται μ' ἀπαίσιο κρότο, καὶ τὸ φοβερὸ θηρίον, ὕστερα ἀπὸ μερικoὺς σπασμοὺς, ξεκουλουριάζεται καὶ μένει ἀκίνητο νεκρό! Τὸ κεφάλι τοῦ ἀράπη ἔχει ἀπομείνει ἄθικτο! Μόνο τὸ «ἀειθαλὲς» τσουλούφι του εἶναι λιγάκι στραπατσασμένο.

Ὁ Μπουτάτα παινηγυρίζει:

— Ἀμάν, κουτουλιά! Νὰ μοῦ ζήσης κεφάλαια μου ἄθραυστη καὶ ἀνοξείδωτη!...

Ο ΜΕΓΑΣ ΟΝΕΙΡΟΚΡΙΤΗΣ

Η ΖΟΛΑΝ βγάζει τραβώντας το σκοτωμένο φίδι έξω από τη σπηλιά. Ύστερα ξαναγουρίζοντας, κάθεται στα στρωσίδια της και λέει ανήσυχη στο Μπουτάτα:

— Ο Ταμπόρ δεν είναι έξω... Σίγουρα σ' αυτή την «άσχημομούρα» θα τρέχει πάλι...

Εκείνος μουρμουρίζει:

— Δεν ξέρεις... Μπορεί να πέρασε κανένα πεινασμένο θηρίο και να τον σπάραξε...

Η νέα τον κυττάζει με οίκτο:

— Έσένα όλο στο ...καλό πάει ο νους σου!

Ύστερα άνεστανάζει βαθειά και συνεχίζει:

— Πρίν λίγο που κοιμόμου

Ο Μπουτάτα κάνει μια βουτιά και δίνει τρομακτική κουτουλιά στο κεφάλι του φιδιού.

Η Ζολάν θρονιάζεται σταυροπόδι πάνω στην τεράστια κεφαλή του Μπουτάτα.

να είδα ένα πολύ κακό όνειρο, Μπουτάτα...

Ο Τσουλούφης που νομίζει πως έννοει το φίδι, τη διακόπτει:

— Όχι. Δεν ήταν όνειρο. Κι' εγώ έτσι νόμισα στην αρχή.

Η Ζολάν συνεχίζει σά να μην τον άκουσε:

— Είδα, λέει, πως κάποια μέρα, βρισκόμασταν μακριά απ' εδώ, κοντά στα γαλάζια βουνά, λέει...

— Ποιοί, λέει;

— Εγώ, ο Ταμπόρ, ο Πιτσικόκο με τ' αλογάκι του κι' εσύ, Μπουτάτα.

— Με την παλιά «κορμάρα» μου, ή έτσι ρετάλι, όπως είμαι τώρα;

— Όχι. Όπως ήσουν πρίν

πέσης στη μαγική γούρνα.
Σὰ φώκια μὲ τὸ μαγιώ της.

— Τὸ λοιπόν;

Τὸ ξανθὸ κορίτσι συνεχίζει
τὸ ὄνειρο:

— Ξαφνικά, ὁ οὐρανὸς καθαί-
ρισε ἀπὸ τὰ σύννεφα καὶ
γίνηκε κατακόκκινος. Ἀμέ-
σως ἄρχισε νὰ πέφτῃ κόκκι-
νο χαλάζι!

Ὁ «κέφαλος» τὸ βρίσκει φυ-
σικά:

— Θὰ ...ξέβαφε φαίνεται.

— Ἀρχίσαιμε λέει τότε ὅ-
λοι νὰ τρέχουμε γιὰ νὰ σω-
θοῦμε ξεφωνίζοντας δυνατὰ
καὶ τρομαγμένα καί...

— ...ξύπνησες!

— Ναὶ. Πῶς τὸ κατάλα-
βες;

— Φιλοσοφία θέλει; Μπο-
ροῦσες νὰ μὴ ξυπνήσης μὲ τέ-
τοιες φωνές!

Ὁ Ταμπὸρ κυττάζει μὲ δέος τὴ
σκιά τοῦ γίγαντα Γκαοῦρ πού
πλησιάζει.

Ἡ Γιαράμπα γιὰ νὰ γλυτώσῃ
τὸ σίγουρο θάνατο σκαρφαλώνει
σβέλτῃ στὸ πιὸ κοντινὸ δέντρο.

Ὁ Μπουτάτα συνεχίζει:

— Σημαδιακὸ ὄνειρο! Θέ-
λεις νὰ στὸ ἐξηγήσω;

— Ξέρεις, Τσουλούφη;

— Καὶ βέβαια ξέρω! Ἐ-
γὼ εἶμαι ὁ Μέγας Ὀνειροκρί-
της ποὺ λένε. Δὲν ἔχεις ἀκου-
στά;

ἸΚί' ἀμέσως, παίρνοντας ὕ-
φος βαρὺ καὶ σοβαρὰ, τῆς ἐ-
ξηγεῖ:

— Ὁ οὐρανὸς ποὺ καθαί-
ρει, ἤμουν ἐγώ!...

— Πῶς; ἔχει καμμιά σχέ-
σι ὁ οὐρανὸς μ' ἐσένα;

— Καὶ βέβαια: Ἐκεῖνος
καθαίρει τὰ σύννεφα, κι' ἐγὼ
«καθαίρῃς» τὸ φίδι. Σημαδια-
κὰ πράγματα, σοῦ λέω!

— Καὶ τὸ κόκκινο χαλάζι
τί ἦταν;

— Τὸ τσουλούφι μου!

— Τρελλάθηκες, Μπουτάτα; Τὸ τσουλούφι σου εἶναι κόκκινο;

— Ὁχι. Ὅταν θέλω ἄμωσ τὸ βάφω! Δικαίωμά μου δὲν εἶναι;

Ἡ Ζολὰν σηκώνεται.

— Ἀφησε τὶς σαχλαμάρες, Τσουλούφη... Τὸ ὄνειρο πού εἶδα ἦτανε κακό. Ὁ Ταμπὰρ θὰ βρίσκεται σὲ μεγάλο κίνδυνο! Πρέπει νὰ ψάξου με νὰ τὸν βροῦμε... Σήκω λοιπόν, τὶ μὲ κυττάζεις; Θὰ φύγω μονάχη μου...

— Αἴντε στὸ καλό... Κι' ὅταν σὲ φάη κανένα θηρίο, φώναξέ με νὰ μαζέψω τὴν ἀείμνηστη ...κοπριά του! Χί, χί, χί!...

Καὶ προσθέτει αὐτοθαυμαζόμενος:

— Πετάω κάτι «ρωμαντικά» πότε - πότε!

Σὲ λίγο βγαίνουν καὶ οἱ δυὸ ἀπὸ τὸ ἀνοιγμά τῆς σπηλιάς. Τὸ ξανθὸ κορίτσι τὸν ρωτάει:

— Θὰ μὲ πάρης στὸν ὦμο σου, Μπουτάτα;

— Ποιὸν ὦμο; Ξαπλώσου στὴν κεφάλια μου καὶ πᾶμε!

Καὶ νὰ: Χαμηλὸς καθὼς εἶναι τώρα, ἡ Ζολὰν θρονιάζεται εὐκόλα σταυροπόδι στὸ ἀνοικονόμητο κεφάλι του καὶ κρατιέται ἀπὸ τὸ τσουλούφι. Ὁ Μπουτάτα ξεκινάει πεταχτὸς κι' ἀνάλαφρος.

Πραγματικὰ εἶναι ἀξιοθαύμαστο πῶς αὐτὸ τὸ μικροσκοπικὸ κοριμάκι του καταφέρνει νὰ συγκρατῇ, ὅχι μόνον τὸ βάρος τῆς τεράστιας «κεφάλας» του, μὰ καὶ τὸ βάρος

τοῦ γεροδεμένου κοριτσιουτοῦ πού βρίσκεται πάνω σ' αὐτήν.

Εἶναι φανερό πῶς τὸ κοριμάκι του, ὅσο κι' ἂν μίκρυνε δὲν ἔχει χάσει τίποτα ἀπὸ τὴν παλιὰ ὑπεράνθρωπη δύναμί του. Ὁλη αὐτὴ ἡ δύναμις ἔχει συμπυκνωθῇ τώρα μέσα σ' αὐτὸ τὸ μικροσκοπικὸ καὶ ἀστεῖο μαῦρο σωματάκι.

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ

ΠΟΛΥ ξεχαστήκαμε ὅμως μὲ τὶς ἀνοησίες τοῦ Μπουτάπα. Ἀς ξαναγυρίσουμε τώρα μὲ τὰ φτερά τῆς φαντασίας μας στὸ μεγάλο ξέφωτο. Ἐκεῖ, κοντὰ στὴν πηγὴ πού ἀφήσαμε τὸν Ταμπὰρ ἔτοιμο ν' ἀνταποδώσῃ τὴ γροθιά στὴ Γιαράμπα πού νομίζει πῶς εἶναι ὁ Μπαράγια, ὁ μαῦρος ἀδελφός της. Ξαφνικὰ ἄπως ἀκούσαμε, μαζὶ μὲ τὴν τρομακτικὴ κραυγὴ τοῦ θρυλικοῦ γίγαντα Γκαοῦρ ἀντηχεῖ καὶ τὸ βαρὺ γρήγορο ποδοβολητό του.

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο κι' ὁ Μπαράγια μὲ τὰ φτερά στὸ κεφάλι καὶ τὸν πέτσινο θώρακα στὸ στήθος, σταματᾶνε τὴ μονομαχία τους. Κυττάζουν μὲ δέος τὴ σκιά τοῦ μελαψοῦ γίγαντα πού τὴ γιγαντώνει ἀκόμα περισσότερο τὸ φῶς τοῦ χαμηλωμένου στὴ δύσι του φεγγαριοῦ.

Ὅμως ὁ θρυλικὸς Γκαοῦρ οὔτε κἀν τοὺς ἔχει ἀντιληφθῇ. Κάνει νὰ προσπεράσῃ πλάϊ τους, τραβώντας βιαστικὸς κατὰ τὴν ἀνατολή.

‘Ο άτρόμητος Ταμπόρ μ’ ένα πήδημα βρίσκεται μπροστά και τοῦ κόβει τὸ δρόμο:

— Γκαούρ, τί ζητᾶς ἐδῶ; Σ’ αὐτὴ τὴν περιοχή ἐγὼ γεννήθηκα, μεγάλωσα καὶ ζῶ!... Ταμπόρ, μὲ λένε! Καὶ δὲν φοβήθηκα ποτέ κανέναν ἄλλο ἔκτος ἀπὸ τὸ Θεό! “Αν λοιπὸν ἦρθες ἐδῶ γιὰ νὰ μοῦ κάνης κακὸ, ὀρίστε: μπροστά σου βρίσκομαι! Εἶμαι ἑτοιμὸς νὰ χτυπηθῶ τίμια καὶ σὰν ἄντρας μαζί σου!

‘Ο τρομερὸς Γκαούρ κάνει ἓνα βῆμα πρὸς τὸ μέρος του καὶ ἀπλώνοντας τὰ ἀτσαλένια μπράτσα του τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὴ μέση καὶ τὸν ἀνασηκώνει.

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ «Μπαράγια» βγάζει ἀσυναίσθητα μιὰ τρομαγμένη γυναικεία φωνή:

— Μὴ, Γκαούρ! Μὴ!...

‘Ο μελαψὸς γίγαντας, σὰ νὰ μὴν τὴν ἄκουσε, σηκώνει ψηλὰ τὸν Ταμπόρ, τὸν φέρνει κοντά του καὶ τὸν φιλάει στὸ μέτωπο. “Υστερα τὸν ξαναφέρει κάτω μουρμουρίζοντας.

— Σὲ ξέρω καὶ σὲ θαυμάζω, Ταμπόρ! Καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς μιὰ μέρα θὰ γίνης καλύτερος ἀπὸ μένα! Δὲν ἦλθα ἐδῶ γιὰ νὰ σᾶς πειράξω. Κυνηγᾶω ἓνα θηρίο ποὺ μπορεῖ νὰ σᾶς κάνη κακὸ!

Ταυτόχρονα σχεδὸν ξεκινᾷ τρέχοντας καὶ τὸ βαρὺ ποδοβολητό του χάνεται γρήγορα πίσω ἀπὸ τὴν πυκνὴ βλάστησι τῆς ἄγριας περιοχῆς...

Τὸ ὑπέροχο Ἑλληνόπουλο μένει γιὰ λίγες στιγμὲς σιω-

πηλὸ καὶ βαθειὰ συλλογισμένο. Τέλος γυρίζει τὴ ράχη του στὸ «Μπαράγια» καὶ προχωρεῖ νὰ φύγῃ κι’ αὐτός.

‘Ο ἀράπης μὲ τὰ φτερὰ στὸ κεφάλι, τοῦ φωνάζει μὲ τὴ βραχνὴ βαρεῖα φωνή του:

— Φεύγεις, δειλὲ; Φοβάσαι νὰ χτυπηθῆς μαζί μου;

‘Ο Ταμπόρ στοιματᾷ καὶ γυρίζοντας τοῦ ρίχνει μιὰ θλιμμένη ματιά.

— Δὲν μπορῶ νὰ χτυπηθῶ μὲ μιὰ γυναῖκα, Γιαράμπα. Πρὶν ἴλιγο, ποὺ φώναξες στὸ Γκαούρ, ξεχάστηκες καὶ μίλησες μὲ τὴν ἀληθινὴ φωνή σου...

‘Ο ψευτομπαράγια πετάει ἀπὸ τὸ κεφάλι του τὰ φτερὰ κι’ ἀπὸ τὸ στήθος του τὸν πέτσινο θώρακα. “Υστερα σκύβοντας στὴν πηγὴ ποὺ βρίσκεται στὸ ξέφωτο ρίχνει μὲ τὶς παλάμες τῆς νερὸ στὸ βαιμμένο πρόσωπο καὶ τὸ σῶμα τῆς. “Ετσι ξαναπαίρνοντας τὴ μορφὴ τῆς πανώριας Γιαράμπα, τὸν πλησιάζει.

— Γιατὶ τὸ ἔκανες αὐτό, Ταμπόρ; Γιατὶ παρουσιάστηκες σ’ ἑμένα μ’ ἓνα ξένο ὄνομα, σὰν ἄλλος ἄνθρωπος; Γιατὶ μοῦ εἶπες ψέματα;

Τὸ ὑπέροχο μελαχροινὸ παιλληκάρι χαμηλώνει τὰ μάτια του.

— ‘Ο νοῦς μὲ κυβερνοῦσε πάντοτε, Γιαράμπα! Τώρα τελευταῖα ὁμως, δὲν ξέρω γιὰτὶ, μὲ κυβερνάει ἡ καρδιά! Γι’ αὐτὸ εἶπα ψέματα!...

Καὶ ξαναγυρίζοντας προχωρεῖ ἀργά, παίρνοντας τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ γιὰ τὴ σπη

λιά του.

Τὰ μαυροπράσινα μάτια τῆς πανώριας μελαψῆς κοπέλλας βουρκώνουν καθὼς τὸν παρακολουθεῖ νὰ χάνεται πίσω ἀπὸ τὰ χαμόκλαδα καὶ τοὺς κορμούς τῶν αἰωνόβιων δέντρων...

Τέλος, γυρίζοντας κι' αὐτὴ γιὰ νὰ πάρῃ τὸ μονοπάτι πρὸς τὸ βορρᾶ, ψυθυρίζει ἀνάμεσα σὲ δυὸ λυγμούς:

— Δίκηο ἔχει... Ἀλλοῖμονο στὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ θ' ἀρχίσῃ νὰ τὸν κυβερνάῃ ἡ καρδιά κι' ὄχι ὁ νους του!

Ο ΛΥΣΣΑΣΜΕΝΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ

Δ ΕΝ ΠΕΡΝΟΥΝ μερικὰ δευτερόλεπτα, ὅταν γρήγορο βαρὺ ποδοβολητὸ καὶ μανιασμένες στριγ-

Ὁ λυσσασμένος ἐλέφαντας σωριάζει κάτω τὸ θεόρατο δέντρο.

Ἡ προβοσκίδα τοῦ θηρίου ἐκσφενδονίζει στὸν ἀέρα τὴν ἁμοιρὴ Ζολάν.

γλιές φτάνουν στ' αὐτιά τῆς Γιαράμπα.

Καὶ νά: Γρήγορα στὸ λίγο στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἀντικρύζει ἓναν τεράστιο ἐλέφαντα νὰ τρέχῃ ἐξαγριωμένος πρὸς τὴν κατεύθυνσί της.

Ἀπὸ τὸν παράξενο τρόπο ποὺ τρέχει, ἀπὸ τὶς ἀλόκοτες στιγγλιές του κι' ἀπὸ τοὺς ἄσπρους ἀφρούς ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὸ στόμα του, ἡ Γιαράμπα καταλαβαίνει πῶς τὸ γιγαντόσωμο αὐτὸ παχύδερμο εἶναι λυσσασμένο!

Ὅσο ἀτρόμητη κι' ἂν εἶναι ἡ μελαψὴ κοπέλλα δὲν μπορεῖ νὰ μὴ νοιώσῃ παγερὸ ρίγος, τρόμου καὶ φρίκης νὰ διατρέχῃ τὸ κορμὶ της.

Χωρὶς ν' ἀφήσῃ στιγμή νὰ χαθῇ τὸ βάζει ἀμέσως στὰ πό-

δια αλλάζοντας κατεύθυνσι καὶ τρέχοντας πρὸς τὴν ἀνατολή.

Ὁ μανιασμένος ἐλέφαντας ὁμως, τὴν εἶδε. Κι' αλλάζοντας κι' αὐτὸς κατεύθυνσι προχωρεῖ κατὰ πᾶνω της. Λίγες στιγμές ἀκόμα καὶ τὸ παχύ-δερμο θὰ τὴ φτάσῃ. Καὶ ἢ θὰ τὴν ποδοπατήσῃ καὶ θὰ τὴ λυώσῃ κάτω ἀπὸ τὰ ἱσχυρὰ πέλματά του, ἢ θὰ τὴν ἀρπάξῃ μὲ τὴν προβοσκίδα του καὶ θὰ τὴν ἐκσφενδονήσῃ πᾶνω ἀπὸ τὶς κορυφές τῶν θεόρατων δέντρων.

Οἱ τραγικὲς στιγμές ποὺ περνᾷ ἡ ἄμοιρη Γιαράμπα κάνουν νὰ ξεπεταιχτῇ ἄθελα ἀπὸ τὰ στήθια της ἓνα ἀπεγνωσμένο ξεφωνητό:

— Ταμπόρ!... Ταμπόρ!...

Ἡ Ζολάν μ' ἓνα ξαφνικὸ πήδημα φθάνει μπροστὰ στὴν πανώρια Γιαράμπα.

Ἡ Χοὺρ - Μασάν χτυπάει μὲ τὸ σουβλερό της κέρατο τὸν Ταμπόρ.

Ὁ ἐλέφαντας ὁμως ἔχει φτάσει πολὺ κοντά της. Ἡ μελαψὴ κοπέλλα γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὸ σίγουρο θάνατο ποὺ τὴν περιμένει, σκαρφαλώνει σβέλτη στὸν κορμὸ ἑνὸς γιγαντιαίου δέντρου καὶ φτάνει γρήγορα στὰ ψηλὰ κλαδιά του.

Τὸ λυσσασμένο παχύδερμο δὲν τὴ φτάνει τώρα. Ὅμως μὲ τὴ φοβερὴ ὁρμὴ ποὺ ἔχει πέφτει πᾶνω στὸ δέντρο καὶ σωριάζοντάς το κάτω προχωρεῖ μὲ καταιματωμένο τὸ δεξιό του ὦμο, γιὰ νὰ τὴν ποδοπατήσῃ.

Ἡ Γιαράμπα καταλαβαίνει πὼς γιὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὸ μανιασμένο ἐλέφαντα ἓνας τρόπος ὑπάρχει. Νὰ βρεθῇ πᾶνω σ' αὐτὸν. Κι' ἀμέσως ἀπὸ τὸ κλαδὶ τοῦ πεσμένου δέντρου

που βρισκόταν σκαρφαλωμένη φτερουγίζει σαν πουλί, πέφτει πάνω στο λαιμό του γιγαντιαίου θηρίου κι' αρπάζεται γερὰ ἀπὸ τὴ βάση τοῦ ἐνὸς αὐτοῦ του.

Ὁ λυσσασμένος ἐλέφαντας οὔτε κὰν νοιώθει τὸ βάρος τοῦ κορμιοῦ της πάνω του. Στριγγλίζει ἄγρια γιὰ λίγες στιγμές ψάχνοντας μάτια νὰ τὴ βρῇ καὶ συνεχίζει, σχεδὸν ἀμέσως, τὴ μανιασμένη πορεία του.

Δὲν περνᾶνε λίγες στιγμές καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Ταμπὸρ φτάνει στ' αὐτιά τῆς μελαψῆς κοπέλλας ποὺ βρίσκεται πάνω στὸ κεφάλι τοῦ θηρίου. Τοῦ ἀποκρίνεται ξαναφωνάζοντας κι' αὐτὴ ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖ.

— Ταμπὸρ! Βοήθεια, Ταμπὸρ!...

Τὸ ἀτράμητο Ἑλληνόπουλο παρουσιάζεται γρήγορα μπροστὰ καὶ σὲ μικρὴ ἀπόστασι. Βλέπει τὴν τραγικὴ θέσι ποὺ βρίσκεται ἡ ἀγαπημένη του Γιαράμπα καὶ γρήγορα κάνει κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο. Σκαρφαλώνει γρήγορα στὸ δέντρο ποὺ καθὼς ὑπολογίζει θὰ περάσῃ ἀπὸ κοντά του. Καὶ τὴν κατάλληλῃ στιγμὴ πηδάει κι' ἐκεῖνος στὴ ράχη τοῦ παχύδερμου.

Ἀμέσως προχωρεῖ κι' αρπάζεται μὲ τὰ δυὸ του χέρια ἀπὸ τὸ δεξιὸ αὐτὸ τοῦ θηρίου.

Τὸ σῶμα του ὅμως ἦταν πολὺ πιὸ βαρὺ ἀπὸ τὴ Γιαράμπα κι' ὁ ἐλέφαντας κάνει ἀπότομες κινήσεις γιὰ νὰ τὸν τινάξῃ ἀπὸ πάνω του.

Τὰ χέρια τῆς Γιαράμπα ξεφεύγουν ἀπὸ τὸ τεράστιο αὐτὶ ποὺ κρατιέται καὶ βγάζοντας μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ κάνει νὰ σωριαστῇ κάτω. Μὰ ὁ Ταμπὸρ — ἀφάνταστα σβέλτος καθὼς εἶναι — προφταίνει καὶ τὴν συγκρατεῖ ἀρπάζοντάς την, μὲ τὸ ἀριστερὸ του χέρι, σχεδὸν στὸν ἀέρα. Καὶ τὴ συγκρατεῖ γερὰ κρατώντας την ἀπὸ τὴ μέση.

— Νὰ πηδήσουμε κάτω, Ταμπὸρ...

— Θὰ μᾶς δῇ καὶ θὰ μᾶς ποδοπατήσῃ, Γιαράμπα! Εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ ξεφύγῃ κανεὶς ἀπὸ τὰ πόδια ἢ τὴν προβοσκίδα. ἐνὸς λυσσασμένου ἐλέφαντα!

— Ξέρεις τί σκέφτηκα Ταμπὸρ;

— Τί;

— Πῶς ὁ Γκαοὺρ ἔφτασε ἐδῶ στὴν περιοχὴ μας, ἀναζητώντας τοὺτον τὸν λυσσασμένο ἐλέφαντα...

— Δίκην ἔχεις. Γι' αὐτὸ εἶπε: «Κινηγῶ ἓνα θηρίο ποὺ μπορεῖ νὰ σᾶς κάνῃ κακό».

ΜΟΙΡΑΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙ

ΤΟ ΜΑΝΙΑΣΜΕΝΟ παχύδερμο ἐξασκουθεῖ νὰ προχωρῇ σωριάζοντας στὸ διάβα του τὰ δέντρα, ἢ σπάζοντας τὰ χαμηλὰ χοντρά κλαδιά τους. Τὸ ἀπαίσιο μικρόβιο τῆς λύσσας ποὺ — ποῖός ξέρει ἀπὸ πῶς δάγκωμα λύκου — κυκλοφορεῖ στὸ αἷμα του, ἔχει ἀφάνταστα πολλαπλασιάσει τὶς τρομα-

κτικές φυσικές δυνάμεις του γιγαντιαίου κορμιού του.

Ξαφνικά, καὶ τὴ στιγμὴ πού διασχίζει κάποιο μικρὸ ξέφωτο παρουσιάζονται σὲ κάποια ἀπόστασι ἡ Ζολάν καὶ ὁ μικροσκοπικὸς Μπουτάτα.

Τὸ ξανθὸ κορίτσι βλέπει, πάνω στὸν ἐλέφαντα, τὸν Ταμπὸρ πού συγκρατεῖ ἀπὸ τὴ μέση τὴ Γιαράμπα καὶ νομίζοντάς τους ἀγκαλιασμένους γίνεται ἔξω φρενῶν.

— Τοὺς βλέπεις, Τσουλούφη; Τοὺς βλέπεις;!

Ἡ τεράστια κεφάλαι τοῦ ἀράπη χαζογελάει:

— Βρὲ τοὺς κατεργαρέους. Ὡστε πάνω στοὺς ἐλέφαντες δίνουνε τὰ ραντεβουδάκια τους! Χί, χί, χί!...

Τὸ λυσσασμένο παχύδερμο ὅμως εἶδε φαίνεται τὴ Ζολάν καὶ τὸ Μπουτάτα καὶ κατευθύνεται τώρα ἀκάθεκτο πρὸς τὸ μέρος τους.

Πρώτη ἡ νέα καὶ ὕστερα ὁ ἀράπης, ἀντικρύζοντας τὸν τραγικὸ κίνδυνο, σκαρφαλώνουν σβέλτοι πάνω στὰ κλαδιά τοῦ πιὸ κοντινοῦ δέντρου.

Ταυτόχρονα κι' ὁ Ταμπὸρ — γιὰ νὰ μὴ τὸν δῇ ἡ Ζολάν, πρὸβᾷ ἀπὸ τὴ μέση τῆς Γιαράμπα τὸ χέρι του καὶ παύει νὰ τὴ συγκρατῇ.

Σὲ λίγες στιγμὲς ὁ μανιασμένος ἐλέφαντας κτυπώντας ἀπὸτομα στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου πού ἔχουν σκαρφαλώσει οἱ δυὸ σύντροφοι, τὸ σωριάζει κάτω. Ταυτόχρονα γκρεμοτσακίζεται κι' ἀπὸ τὸ κεφάλι του ἡ Γιαράμπα μαζὶ μὲ τὸν Ταμπὸρ πού ἔχασε τὴν ἰσορρο-

πία του σπὴν ἀπεγνωσμένη προσπάθεια νὰ τὴ συγκρατῇ ση...

Τώρα ὅλοι του βρίσκονται στὴ διάθεσι τοῦ λυσσασμένου θηρίου.

Καὶ νὰ: Ὁ ἐλέφαντας ἀρπάζει ἀμέσως στὴν προβοσκίδα του τὴ Ζολάν καὶ τὴν ἐκσφενδονίζει πάνω ἀπὸ τὶς κορυφές τῶν θεωράτων δέντρων. Σχεδὸν ἀμέσως ξανακούγεται κοντὰ ἡ τρομακτικὴ κραυγὴ τοῦ μελαψοῦ γίγαντα.

Εἶναι ὁ Γκαοὺρ πού ἀκούγοντας τὰ ἄγρια στιγγλίσματα τοῦ θηρίου τρέχει πρὸς τὴ κατεύθυνσί του. Ὑστερα βλέποντας τὸ ξανθὸ κορίτσι στὸν ἀέρα, ὑπολογίζει τὸ σημεῖο πρὸς τὸ πέση. Καὶ μὲ δυὸ — τρία πηδημάτα φτάνει ἐκεῖ καὶ κάνει κάτι ἀπίστευτο. Τὴ στιγμὴ πού τὸ σῶμα τῆς πλησιάζει νὰ φτάσῃ καὶ νὰ τσακιστῇ κάτω στὸ σκληρὸ ἔδαφος, σηκώνει ἀνοιχτὰ τὰ χέρια του καὶ κάνει ἓνα ὑπεράνθρωπο πηδημα πρὸς τὰ ἐπάνω. Ἔτσι, τὴν ἀρπάζει στὸν ἀέρα κι' ἐλαττώνοντας τὴν ὀρμὴ τῆς, ξαναπέφτει μαζὶ μ' αὐτὴν κάτω λυγίζοντας τὰ γόνατα καὶ κάνοντας ὁμαλὴ τὴν προσγείωσί του.

Οὔτε ἡ Ζολάν, οὔτε ὁ Γκαοὺρ παθαίνουν τίποτα.

ΤΑ ΘΗΡΙΑ ΜΟΝΟΜΑΧΟΥΝ

 ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ, παρ' ὅλη τὴ λύσσα του, μένει γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀκίνητος ἀκούγοντας τὴν τρομακτικὴν κραυγὴ τοῦ φοβεροῦ γίγαν-

τα. Αμέσως όμως συνέρχεται και κινείται για να ποδοπατήσει τον Ταμπόρ, τη Γιαράμπα και τον Μπουτάτα που βρίσκονται κάτω ζαλισμένοι από την πτώσι τους.

Δέν προφταίνει όμως. Ταυτόχρονα σχεδόν φτάνει τρέχοντας ο τρομερός Γκαούρ!

Ολόκληρη τη νύκτα κυνηγούσε να σκοτώσει το λυσσαμένο αυτό θηρίο. Πρώτα για να σώσει τους ανθρώπους ή τα θηρία που θα μπορούσε να τους κάνει κακό, κι' ύστερα για να απαλλάξει κι' αυτό, μια ώρα αρχύτερα, από το φρικτό δράμα της απαίσιας αρρώστειάς του.

Ο Μπουτάτα βλέπει το μελαψό γίγαντα και ξεφωνίζει θαυμαστικά:

— Βρέ ένας μαντραχαλο-

Η τεράστια σαρανταποδαρούσα έχει τυλιχτή στον κορμό του δέντρου.

μαντραχαλος, που να μην άδασκαθής!...

Και νά: Ο ανίκητος Γκαούρ επιτίθεται ακράτητος στο μανιασμένο έλέφαντα. Ξέρει καλά πως και μια στιγμή μοιάχα να καθυστερήσει, οι πεσμένοι σύντροφοι θα βρούν τραγικό θάνατο κάτω από τα βαρειά πέλματά του.

Η επίθεσί του είναι αφάνταστα τολμηρή και παράξενη. Σηκώνει από κάτω, με το άριστερό χέρι μια μεγάλη πέτρα ενώ ταυτόχρονα με το δεξιό αρπάζει γερά την άκρη της προβοσκίδας του και τη σφίγει δυνατά, εμποδίζοντάς τον ν' αναπνέη απ' αυτήν.

Ο έλέφαντας δυσανασχετεί για λίγες στιγμές, ώσπου τέλος για να πάρη ανάσα ανοίγει διάπλατα το αφρισμένο στόμα του, που βρίσκεται κάτω από την προβοσκίδα.

Ο μελαψός γίγαντας της ζούγκλας αυτή την ευκαιρία περιμένει. Και με ασύλληπτη ταχύτητα πετάει μέ όρμη μέσα στο στόμα του τη μεγάλη πέτρα που κρατάει στ' άριστερό χέρι.

Η πέτρα, που ο Γκαούρ είχε κανονίσει να είναι λίγο πιο χοντρή από το άνοιγμα του λαιμού του θηρίου, σφηνώνεται μέσα στο λαρύγγι του και του κόβει κι' από το μέρος αυτό την αναπνοή.

Τώρα ο λυσσασμένος έλέφαντας ούτε από την προβοσκίδα — που εξακολουθεί να τη σφίγγει γερά ο γίγαντας — ούτε από το λαρύγγι μπορεί πια να πάρη ανάσα.

Ἔτσι ἡ μανία τῆς λύσσας, μαζί με τὸ φρικτὸ ἀδιέξοδο τῆς ἀσφυξίας, κάνουν τὸ δυστυχισμένον παχύδερμον νὰ τινάχτη πραγματικὰ στὸν ἀέρα!

Ὁ Γκαούρ μόλις προφταίνει νὰ φωνάξῃ:

— Μακρυά! Τραβηχτήτε μακριὰ ὅλοι!...

Ὁ ἐλέφαντας ἀρχίζει ν' ἀνεβοκατεβάζῃ τὴν προβοσκίδα του ζητώντας ν' ἀποτινάξῃ ἀπὸ τὴν ἄκρη τῆς τὸν τολμηρὸ δῆμιό του. Ὅμως ὁ μελαψὸς γίγαντας παρασύρεται ἀπ' αὐτήν, σὰν φιόγκος στὴν οὐρὰ σκυλιοῦ, χωρὶς νὰ ἐννοῇ μὲ κανέναν τρόπο νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ πάνω της.

Ταυτόχρονα τὸ τεράστιο θηρίο πηδάει δεξιὰ κι' ἀριστερά, σηκώνεται στὰ πισινὰ του πόδια καὶ κάνει κάθε σπασμωδικὴ κίνησι καὶ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια γιὰ νὰ ρουφήξῃ τὸ ζωοδότῃ ἀέρα μέσα στ' ἄδεια καὶ ξεραμένα πνευμόνια του. Καὶ συνεχίζει νὰ χοροπηδάῃ ἀδιάκοπα, μετρώντας σὲ στιγμὲς μονάχα τὸ τραγικὸ τέλος τῆς ζωῆς του.

Ὁ Μπουτάτα, ποὺ μαζί με τὴν Γιαράμπα τὸν Ταιμπὸρ καὶ τὴν Ζολὰν ἔχουν τραβηχτῇ ἀπόμερα καὶ παρακολουθοῦν τὴν τραγικὴ σκηνὴ τῆς μονομαχίας τῶν δύο θηρίων, φωνάζει στὸ Γκαούρ:

— Ἔ, μαντραχαλομαντράχαλε! Τάραξέ τον στὶς σφαλῖνες γιὰτὶ θὰ σοῦ πάρῃ τὸν ἀέρα.

Κι' ἐπειδὴ βλέπει πῶς ὁ γί

Ὁ Πιτσικόκο κτυπάει μὲ τὸ κοντάρι του τὸ ἀπαίσιο Τέρας μὲ τὰ σαράντα ποδάρια.

γίαντας δὲν σπεύδει νὰ ἀκολουθήσῃ τῇ συμβουλῇ του, τὸν ρωτᾷ:

— Τί θὰ γίνῃ λοιπόν; Νὰ τοῦ βαρέσω καιμιὰ κουτούλια στὰ καπούλια νὰ τελειώσουμε;

Η ΚΟΥΤΟΥΛΙΑ ΤΟΥ ΜΠΟΥΤΑΤΑ

ΑΛΛΟΙΜΟΝΟ! Οἱ τρομακτικοὶ σπασμοὶ τοῦ λυσσασμένου ἐλέφαντα ποὺ πεθαίνει ἀπὸ ἀσφυξία, δὲ κρατοῦν πολὺ. Ἐαφνικὰ τὸ γιγαντόσωμο θηρίο σωριάζεται κάτω μὲ βαρὺ γδοῦπο καὶ τεντώνοντας δυὸ - τρεῖς φορές τὰ πόδια του μένει ἀκίνητο, νεκρό.

Ὁ θριαμβευτὴς Γκαούρ πα

ρατάει τώρα την προβοσκίδα του και πετιέται ὄρθιος. Κατόπιν χαϊδεύει μέ συμπόνια τὸ τεράστιο κεφάλι τοῦ σκοτωμένου ἐλέφαντα ψιθυρίζοντας:

— Ὁ Θεὸς τῆς Ζούγκλας ἄς συγχωρήσῃ τὴν πράξι μου. Ταυτάχρονα ὁ Μπουτάπα, ἢ καλύτερα τὸ τεράστιο κεφάλι του, ξεκινάει σκυφτὸ ἀπὸ τῆ θέσι πού βρίσκεται καὶ ἔρχεται μ' ἀφάνταστη ὁρμὴ γιὰ νὰ κουτουλήσῃ τὸ νεκρὸ θηρίο. Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως, ὁ μελαψὸς γίγαντας σκύθει γιὰ νὰ φιλήσῃ τὸ θῦμα στὸ μέτωπο. Ἔτσι ἡ τρομακτικὴ κουτουλιὰ τοῦ ἀρόπτη ἀντὶ νὰ κτυπήσῃ στὸ κεφάλι τοῦ ἐλέφαντα κτυπάει στὴ μέση τοῦ προσώπου τοῦ Γκαούρ!

Ὁ γίγαντας πού δέχεται ἀναπάντεχα τὸ φοβερὸ αὐτὸ κτύπημα, ζαλίζεται. Ἀπὸ τὰ ρουθούνια του τρέχει κόκκινο ἀχνιστὸ αἷμα... Μέ μεγάλη δυσκολία καταφέρνει νὰ σταθῇ ὄρθιος καὶ κυττάζει μ' ἀπορία τὸ μαῦρο νάνο μέ τὸ τεράστιο καὶ τόσο γερὸ κεφάλι.

Ὁ Μπουτάπα χαζογελάει:

— Μὲ συγχωρῆς, κυρ' μαν τράχαλε! Πάλι καλὰ πού δὲν σ' ἄφησα στὸν τόπο, νὰ μὲ περάσουνε γιὰ κυνηγὸ ἀγρίων θηρίων. Χί, χί, χί!

Ὁ Γκαούρ σκουπίζει μέ τὴ ράχι τῆς παλάμης τὰ αἵματα τῆς μύτης του καὶ κάνει νὰ φύγῃ. Ὁ Ταμπὸρ ὅμως μέ δυὸ τρία πηδήματα τὸν φτάνει καὶ τοῦ ξαναφράζει τὸ δρόμο.

— Σ'εὐχαριστῶ πού μάς

ἔσωσες τὴ ζωή! Ὅμως πήγαινε τώρα καὶ μὴ ξαναγυρίσῃς ποτὲ πιά σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ. Ἄν σ' ἀντικρύσω ἄλλῃ φορὰ, θὰ χτυπηθοῦμε ὥς τὸ θάνατο! Καὶ οἱ δυὸ μαζί δὲν χωράμε ἐδῶ. Ἡ ὁ ἓνας ἢ ὁ ἄλλος.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας κυττάζει γιὰ λίγο μέ θαυμασμὸ τὸ ὑπέροχο κι' ἀτρόμητο Παιδί τῆς Ζούγκλας. Ὑστερα τὸν παραμερίζει μέ μιὰ ἡρεμὴ κίνησι τοῦ χεριοῦ του καὶ πλησιάζει τὸ σκοτωμένο ἐλέφαντα. Τραβάει τὸν ἓναν ἀπὸ τοὺς χαυλιόδοντές του, τὸν ξεριζώνει μ' ἀφάνταστη εὐκολία καὶ τὸν παρατάει κάτω.

Ὁ Ταμπὸρ γιὰ νὰ δείξῃ κι' αὐτὸς τὴ δύναμί του, ἀρπάζει ἀμέσως τ' ἄλλο χαυλὶ ὄδοντο, τὸ τραβάει ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖ, μὰ δὲν κατὰ φέρνει οὔτε νὰ τὸ κουνήσῃ. Τέλος, ἐγκαταλείπει τὴν προσπάθειά του καὶ ὁμολογεῖ μέ εἰλικρίνεια:

— Εἶσαι πιὸ δυνατὸς ἀπὸ μένα, Γκαούρ!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας χαμογελάει μέ καλωσύνη.

— Ὁχι, Ταμπὸρ! Ἐσὺ εἶσαι πιὸ δυνατὸς γιατί εἶσαι καὶ πιὸ νέος! Μὰ ἀκριβῶς γιατί εἶσαι νέος δὲν ξέρεις πὼς δὲν εἶναι μονάχα ἡ δύναμι πού κάνει τὸν δυνατὸ.

Κι' ἀρπάζοντας ἀμέσως τὸ δόντι τοῦ ἐλέφαντα πού δὲν μπόρεσε νὰ ξεριζώσῃ ὁ Ταμπὸρ, συνεχίζει:

— Νά, κύτταξε. Τὸ σπρώχνεις μιὰ φορὰ ἐλαφρὰ μέ κατεύθυνσι πρὸς τὰ μάτι του...

“Υστερα τὸ στρίβεις ἀριστερὰ δυὸ φορές καὶ τὸ πιέζεις πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ ἄλλου δοντιοῦ... Τέλος τὸ σπρώχνεις πρὸς τὴ ρίζα του στρίβοντάς το δεξιὰ καὶ τὸ τραβάς ἀπότομα πρὸς τὰ ἔξω... καὶ ὀρίστε: Τὸ χαυλιόδοντο βγαίνει χωρὶς νὰ χρειάζεται δύναμι!

“Ὁ Ταμπὸρ κυττάζει μὲ θαυμασμό τὸ δεύτερο, τόσο εὐκόλα βγαλμένο, χαυλιόδοντο καὶ μουρμουρίζει:

— “Ἐχεις δίκην Γκαούρ! Δὲν εἶναι μόνο ἡ δύναμις ποὺ κάνει τὸν ἄνθρωπο δυνατό!

“Ὁ μελαψὸς γίγαντας γυρίζει τώρα ἀργὰ καὶ κρατῶντας γιὰ ρόπαλο τὸ δεύτερο χαυλιόδοντο, προχωρεῖ καὶ χάνεται πίσω ἀπὸ τὴν πυκνὴν κι’ ἄγρια βλάστησι...

“Ὁ Μπουτάπα ἐπαναλαμβάνει ψιθυριστὰ σὰ νὰ παραιμιλιάη:

— Δὲν εἶναι μονάχα ἡ δύναμις ποὺ κάνει τὸν ἄνθρωπο δυνατό. Εἶναι καὶ ἡ... κουτουλιά!

Καὶ θαυμάζοντας τὸν ἑαυτό του γιὰ τὴ «μεγάλῃ κουβέντᾳ» ποὺ εἶπε, προσθέτει καιμαρώνοντας:

— Πετάω κάπι «φιλοσοφικὰ» πάτε-πότε! Μπά, σὲ καλό μου!

ΤΟ ΤΕΡΑΣ

«ΧΟΥΡ — ΜΑΣΑΝ»

ΕΝ ΕΧΕΙ προφτάσει ν’ ἀπομακρυνθῇ πολὺ ὁ Γκαούρ, ὅταν ἡ Ζολὰν ξαναθυμᾶται τὴ ζήλεια της. Μ’ ἓνα ξαφνικὸ πῆδημα φτά-

νει μπροστὰ στὴ Γιαράμπα καὶ τῆς φωνάζει σφίγγοντας ἀπειλητικὰ τὶς γροθιές της:

— Φύγε λοιπὸν κι’ ἐσύ... Τὶ περιμένεις ἀκόμα; “Ὁ Ταμπὸρ εἶναι λευκὸς κι’ ἐσύ μι σοαραπίνα. Πήγαινε μαζὶ μὲ τὸν Γκαούρ ποὺ ταιριάζετε...

“Ἡ πανώρια μελαψὴ κοπέλλα μένει ἀκίνητη καὶ σιωπηλὴ στὴ θέσι ποὺ βρίσκεται. Τὸ λευκὸ κορίτσι ἀφρίζει ἀπὸ τὸ κακό του. Ξεφωνίζει τώρα ἄγρια:

— Φύγε, σοῦ λέω! Γκρεμοτσακίσου ἀπὸ τὰ μάτια μου!

Τὰ μαυροπράσινα μάτια τῆς Γιαράμπα πετάνε ὅστρα πὲς δίκαιας ὀργῆς. “Ὅμως ἡ φωνή της εἶναι ἡρεμὴ καὶ γλυκειά, ὅταν τῆς ἀποκρίνεται:

— Θὰ φύγω, κοπέλλα μου. Θὰ φύγω ὅμως μονάχα ὅταν μοῦ τὸ πῇ ὁ Ταμπὸρ!

Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας χαμηλώνει τὰ μάτια του. “Ἡ Ζολὰν τοῦ φωνάζει παραικλητικά:

— Πές της λοιπὸν, Ταμπὸρ Πές της νὰ πάη στὸ καλό!

“Ὁ Ταμπὸρ τὴν ἀκούει καὶ δὲν ἀποκρίνεται. “Επεμβαίνει ὅμως ὁ Μπουτάπα:

— Δὲν τὶς διώχνεις καὶ τὶς δυὸ, ἀφέντη Ταμπὸρ, νὰ ἡσυχάσῃ τὸ κεφάλι μας...

Μὰ δὲν προφταίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του ὅταν ἓνας παράξενος θόρυβος, σὰ νὰ τρεοέρχεται ἀπὸ ἀμέτρητα ποδάρια ἀκούγεται. Σὲ λίγες στιγμὲς ἓνα τρομακτικὸ τέρας φτάνει κοντὰ τοὺς τρέχοντας καὶ πρὶν προλάβουν νὰ ἀπο-

μακρυνθούν τούς περικυκλώνει!

Είναι μιὰ τεράστια σὲ μακρος — πάνω ἀπὸ σαράντα μέτρα — καὶ γιγαντόσωμη σαρανταποδορούσα μ' ἓνα μυτερὸ μαῦρο κέρατο στὸ ἀπαίσιο κεφάλι της.

Μὲ ἀφάνταστη σβελτάδα φτιάχνει κύκλο τὸ μακρὺ κορμὶ της καὶ αἰχμαλωτίζει μέσα σ' αὐτοὺς τούς τέσσερις συντρόφους. Ὁ Ταμπὸρ μόλις προλαβαίνει ν' ἀρπάξη ἀπὸ κάτω γιὰ ρόπαλό του τὸ πρῶ τὸ χαυλιόδοντο ποὺ εἶχε βγάλει ὁ Γκαούρ.

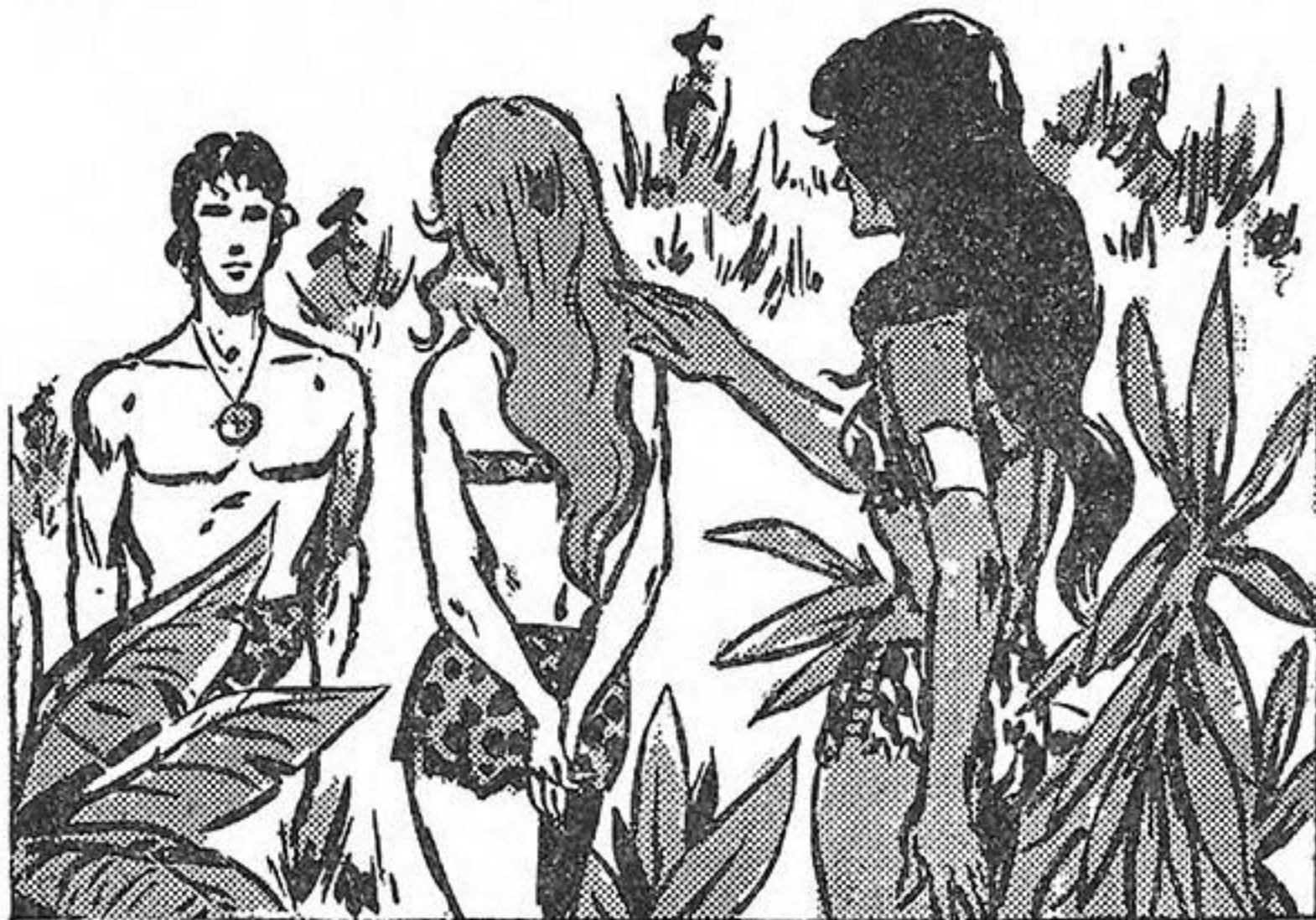
Ἡ Ζολὰν ξεχνάει τὴ ζήλεια της καὶ θυμάται τὸ μελαψὸ γίγαντα ποὺ πρὶν λίγες στι

γμὲς εἶχε φύγει. Κι' ἀρχίζει νὰ ξεφωνίζει σπαρακτικά:

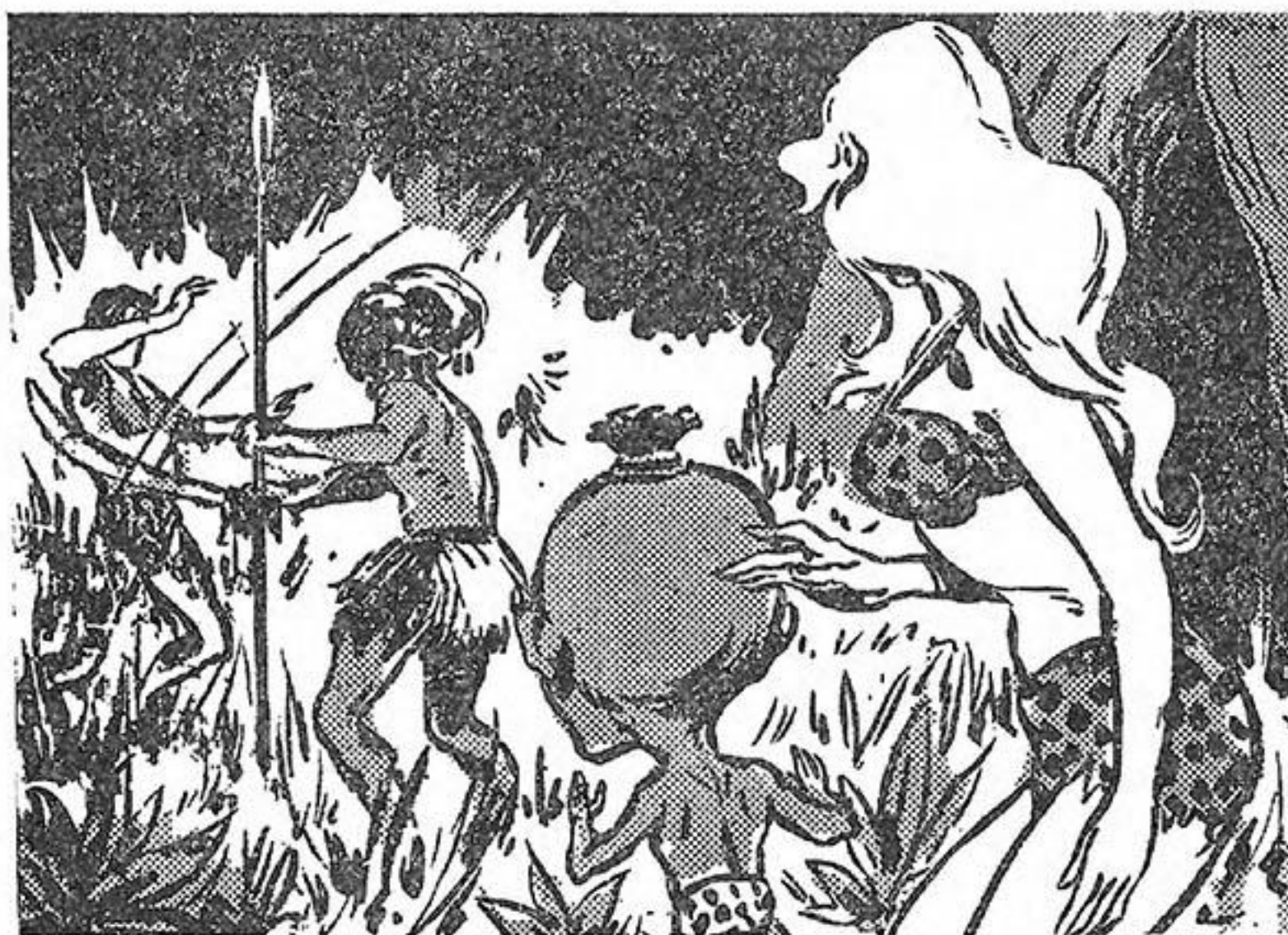
— Γκαούρ! Γκαούρ! Σὼ σε μας!

Ἡ τεράστια σαρανταποδορούσα, ποὺ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς διαλέκτους τῶν ἰθαγενῶν λέγεται Χούρ—Μασάν, ἔχει τώρα δαγκώσει μὲ τὸ κεφάλι τὴν οὐρά της, φτιάχνοντας ἔτσι ἓνα ἀδιαπέραστο στρογγυλὸ φράγμα στὰ τέσσερα θύματα ποὺ λογαριάζει νὰ καταβροχθίση.

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο σφίγγοντας στὸ χέρι του σὰν ρόπαλο τὸ ἔλεφαντόδοντο ζητάει τὴν κατάλληλη εὐκαιρία γιὰ νὰ κτυπήσῃ θανατηφόρα στὸ κεφάλι, τὸ ἀπαί-

— Αὐτὴ εἶναι ἡ συντρόφισσά σου, Ταμπὸρ! Συχώρεσέ την καὶ ξαναγυρίστε στὴ σπηλιὰ σας.

‘Ο φύλαρχος Χαουρούν τραβάει τὸ χρυσὸ γιαταγάνι του γιὰ νὰ κομματιάσῃ τὸν Ταμπόρ.

σιο τέρας.

Δέν εἶναι ὅμως καθόλου εὐκόλο αὐτό. Γιατὶ ἡ σαρανταποδαρούσα, στήν κυκλική μορφή πού ἔχει πάρει τὸ σῶμα της, τρέχει μ’ ἀφάνταστη ταχύτητα. Καὶ τὸ ζωντανὸ αὐτὸ βραχιόλι μὲ τὰ ποδάρια, στριφογυρίζει δαιμονισμένα γύρω στοὺς μελλοθανάτους συντρόφους.

‘Ο Ταμπόρ, παρὰ τὶς ἀπεγνωσμένες προσπάθειές του εἶναι ἀδύνατο νὰ πετύχῃ τὸ τέρας στὸ κεφάλι. Τὰ φοβερὰ κτυπήματα, πού ξεφεύγουν πέφτουν στὸ σκληρὸ καὶ σπονδυλωτὸ κορμὶ τῆς σαρανταποδαρούσας, δέν τῆς κά-

νοῦν κανένα κακό!

ἪΚι’ ἡ Ζολάν — σὰ νὰ μὴν ἔχῃ ἐμπιστοσύνη στὸν ὑπέροχο σύντροφό της — ἐξακολουθεῖ νὰ ξεφωνίζει σπαρακτικά:

— Γκαούρ! Σῶσε μας, Γκαούρ!... Καὶ νά: ‘Ο μελαψος γίγαντας πού ἔχει εἰδοποιηθῇ ἀπὸ τὴν πρώτη κιόλας φωνή της, φτάνει τρέχοντας. Βλέπει τὸ τρομακτικὸ τέρας πού ἔχει περικυκλώσει τοὺς τέσσερις συντρόφους καὶ δέν κάνει καμμιά κίνησι νὰ τοὺς βοηθήσῃ. Τοὺς λέει μονάχα:

— “Αδिका με φωνάξατε... Ἀφοῦ εἶναι μαζί σας ὁ Ταμπόρ, δέν πρέπει νὰ φοβόσαστε τίποτα!...

Καὶ γυρίζοντας προχωρεῖ γιὰ νὰ ξαναχαθῇ πίσω ἀπὸ τὴν πυκνὴν κι' ἄγρια βλάστησι.

Ὁ Μπουτάτα τοῦ φωνάζει παρεξηγημένος:

— Ποιὸς Ταιμπόρ, χριστὶα νὲ μου;! Ἄς εἶμαι καλὰ ἐγὼ ποὺ θὰ τῆς βαρέσω κουτουλιὰ καὶ θὰ σηκωθῇ στὰ πισινὰ της ποδάρια, στὸ «τριάντα ἐννιά» καὶ τὸ «σαράντα!»

Ο ΤΑΜΠΟΡ ΘΥΣΙΑΖΕΤΑΙ

Ο ΓΚΛΟΥΡ χάνεται ἀπὸ τὰ μάτια τους καὶ τὸ ἥρωϊκὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας συνεχίζει μάταια τὶς ἐπιθέσεις του μετὰ τὰ τραμερὰ κτυπήματα τοῦ ἐλεφαντόδοντου. Οὔτε ἓνα ἄμωσ ἀπὸ αὐτὰ δὲν καταφέρνει νὰ βρῇ τὴν σαρανταποδαρούσα στὸ κεφάλι. Ἐκείνη συνεχίζει τὸ δαιμονισμένο χορὸ γύρω τους.

Ὁ ἀράπης κάθεται σταύροπόδι στὴ μέση τοῦ κύκλου καὶ διαλαλεῖ πανηγυρικὰ:

— Ἐδῶ ἡ ρουλέττα κυρίεις καὶ κύριοι! Βάλτε τώρα ποὺ γυρίζει! Ὅσα βάζετε τόσα παίρνετε!

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο βλέποντας πὼς μέσα στὸν κύκλο αὐτὸ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ κάνῃ τίποτα, καταστρώνει στὸ νοῦ του ἓνα ἔξυπνο σχέδιο νὰ ἐλευθερώσῃ τουλάχιστον τοὺς ἄλλους συντρόφους του, ἔστω κι' ἂν αὐτὸς βάλῃ σὲ κίνδυνο τὴ ζωὴ του.

Τὸ φράγμα ἄμωσ γύρω του εἶναι πολὺ ψηλὸ. Τὰ πόδια τοῦ τέρατος ἔχουν ὕψος ἐνά-

μισυ μέτρο κι' ἄλλο τόσο ὕψος τὸ κορμί του. Τρία μέτρα ψηλὴ εἶναι ἡ φοβερὴ σαρανταποδαρούσα ποὺ τοὺς ἔχει αἰχμαλωτίζει.

Κι' ὁμῶς ὁ Ταιμπόρ χρησιμοποιοῦντας σὰν κοντάρι τὸ μακρὸ ἐλεφαντόδοντο ποὺ κρατᾷ, κάνει μ' αὐτὸ ἓνα ὑπεράνθρωπο πήδημα καὶ πέφτει ἔξω ἀπὸ τὸν κλοιό.

Ἡ Ζολάν ποὺ τὸν βλέπει νὰ βρίσκεται ξαφνικὰ ἔξω, βάζει τὶς φωνές:

— Εἶσαι δειλὸς Ταιμπόρ! Εἶσαι ἄναιδρος. Κυττᾷς νὰ σώσῃς ἐσὺ τὴ ζωὴ σου κι' ἀφήνεις ἀπροστάτευτες ἐμᾶς τὶς γυναῖκες!

Ὁ Μπουτάτα παρεξηγιέται:

— Ποιὲς γυναῖκες; Ἐδῶ εἵμαστε καὶ ἄντρες! Ἐγὼ εἶμαι ἄντρας κι' ἄντρακλας! Πρωταθλητὴς τῆς κουτουλιάς — κουτουλιάς!

Ὁ Ταιμπόρ δαγκώνει τὰ χεῖλια του γιὰ τὴν προσβολὴ τῆς Ζολάν, ἀλλὰ δὲν λέει τίποτα. Εἶναι βέβαιος πὼς γρήγορα τὸ σχέδιό του θ' ἀρχίσῃ νὰ ἀποδίδῃ καρπούς.

Καὶ νά: Ἡ τερατόμορφη σαρανταποδαρούσα ξεγελιέται καὶ πέφτει στὴν παγίδα. Μόλις βλέπει τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ θύματά της ἔξω, φαντάζεται πὼς θέλῃ νὰ τῆς ξεφύγῃ. Ξεδαγκώνει λοιπὸν ἀμέσως τὴν οὐρά της κι' ἀνοίγοντας τὸ κλειστὸ κύκλο τοῦ κορμιοῦ της ἀρχίζει νὰ τὸν κυνηγᾷ μ' ἀνοιχτὸ τ' ἀπαίσιο στόμα της...

Ὁ Ταιμπόρ γυρίζει ἐδῶ κι'

ἐκεῖ γιὰ νὰ τὴν ἀπασχολῇ, ἐνῶ ταυτόχρονα φωνάζει στοὺς συντρόφους του:

— Σκαρφαλώστε ὅλοι γρήγορα στὸ ψηλὸ δέντρο! Γρήγορα ὅλοι!...

Πρῶτο καὶ καλύτερο τὸ ξανθὸ κορίτσι σκαρφαλώνει, γρήγορα, μὲ σβελτάδα μαϊμούς, στὸν κορμὸ τοῦ θεόρατου δέντρου ποὺ βρίσκεται ἐκεῖ κοντά τους. Ἀμέσως πίσω της σκαρφαλώνει μὲ δυσκολία κι' ἡ κωμικὴ κεφάλαια τοῦ Μπουτάτα, μουρμουρίζοντας:

— Δὲ βαριέσαι... Ἄς τὴ σκοτώσῃ πρῶτα κι' ὕστερα κατεβαίνω καὶ τῆς βαράω τὴν κουτουλιά!

Μόνο ἡ πανώρια μελαψὴ Γιαράμπα δὲν δείχνει καμμιὰ διάθεσι νὰ σκαρφαλώσῃ στὸ δέντρο. Αὐτὴ ἀρπάζει ἀπὸ κάτω τὸ χοντρὸ ἔλεφαντόδοντο, ποὺ ὁ Ταμπόρ εἶχε χρησιμοποιήσει σὰν κοντάρι γιὰ νὰ πηδήσῃ πάνω ἀπὸ τὴ σαρανταποδαρούσα, καὶ τρέχει νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Ἀλλοῖμονο ὅμως... Εἶναι ἀργὰ πιά γι' αὐτόν!

Ἡ τραυματικὴ «Χούρ — Μασάν» καταφέρνει σὲ μιὰ στιγμὴ νὰ τὸν φτάσῃ καὶ μὲ τὸ μαῦρο σουβλερὸ της κέρατο τοῦ δίνει θανατηφόρο κτύπημα στὴ ράχη.

Τὸ ἀτρόμητο παλληκάρι τῆς ζούγκλας βγάζει σπαρακτικὸ βογγητὸ πόνου καὶ σωριάζεται κάτω, βαρὺ κι' ἀναίσθητο. ἔχει θεληματικὰ θυσιαστῇ γιὰ νὰ σώσῃ τοὺς συντρόφους του!

Καὶ νά; Ἡ φοβερὴ σαραν-

ταποδαρούσα ἀνοίγει τώρα τ' ἀπαίσιο στόμα της καὶ σκύβει γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὸ φρικιαστικὸ τσιμποῦσι της.

Ἡ Γιαράμπα βλέπει πῶς μιὰ στιγμὴ μονάχα καιρὸ ἔχει στὴ διάθεσί της γιὰ νὰ προλάβῃ νὰ σώσῃ τὸν Ταμπόρ. Καὶ μ' ἓνα κεραυνοβόλο πηδημα βρίσκεται πλάι στὸ κεφάλι τοῦ τέρατος καὶ τὸ κτυπάει μὲ τὸ ἔλεφαντοκόκκαλο.

Ἡ σαρανταποδαρούσα ζαλίζεται γιὰ λίγες στιγμὲς καὶ κυττάζει χαμένα τὴ μελαψὴ κοπέλλα ποὺ στὸ μεταξύ προλαβαίνει νὰ τῆς δώσῃ κι' ἄλλα δυὸ κτυπήματα στὸ σκληρὸ κι' ἄθραυστο κεφάλι της.

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΓΙΑΡΑΜΠΑ

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ὅμως δὲν παθαίνει τίποτα. Καὶ καθὼς συνέρχεται γρήγορα, παρατάει τὸ σίγουρο θύμα της κι' ἀρχίζει νὰ τὴν κυνηγᾷ μὲ λύσσα.

Ἡ Γιαράμπα παρατάει τὸ ρόπαλό της καὶ στὴν ἀρχὴ τρέχει ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ὅχι μονάχα νὰ ξεφύγῃ αὐτὴ τὸ θάνατο ποὺ τὴν περιμένει, μὰ καὶ γιὰ ν' ἀπασχολήσῃ τὴ Χούρ-Μασάν ἐμποδίζοντάς την νὰ ξαναγυρίσῃ καὶ νὰ σπαράξῃ τὸν κτυπημένο καὶ ἀναίσθητο Ταμπόρ.

Ψηλὰ ἀπὸ τὸ δέντρο ἡ Ζολάν ποὺ ζηλεύει μήπως ἡ μελαψὴ κοπέλλα καταφέρνει καὶ σώσῃ τὸ Ἑλληνόπουλο, τῆς φωνάζει ζητώντας νὰ σπάσῃ τὸ θάρρος καὶ τὸ ἠθικὸ της:

— Θὰ σὲ σκοτώσῃ, Γιαράμπα! Σκαρφάλωσε κι' ἐσὺ στὸ δέντρο νὰ γλυτώσῃς! Τὸ κέρατο τῆς σαρανταποδαρούσας εἶναι φαρμακερό! Ἀνέβα στὸ δέντρο! Λυπήσου τὰ νειῶτά σου!

Ἡ ζήλεια ἔχει τυφλώσει ἃ φάνταστα τὸ λευκὸ κορίτσι ποὺ φωνάζει ψηλὰ ἀπὸ τὸ δέντρο τὰ φοβερά αὐτὰ λόγια. Ἔτσι προτιμᾷ καλύτερα νὰ μείνῃ ἀπροστάτευτος ὁ ἀγαπημένος σύντροφός της στὴ διάθεσι τοῦ πεινασμένου θηρίου, παρὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὰ χέρια τῆς μισητῆς αὐτῆς κοπέλλας.

Ποιὸς τὴν ἀκούει ὅμως!... Ἡ ὑπέροχη Γιαράμπα εἶναι τόσο γενναία καὶ μεγαλόκαρδη πού, ὅχι μονάχα γιὰ τὸν Ταμπόρ ποὺ ἀγαπάει, μὰ καὶ γιὰ ὅποιονδήποτε ἄλλον ἄν-

— Μὴ στεναχωριέσαι, Τσουλουφάκο μου. Σὲ φιλάω ἐγώ!

θρώπο ποὺ κινδύνευε θὰ ἔκανε τὸ ἴδιο, θυσιάζοντας χωρὶς κανένα δισταγμὸ κι' αὐτὴν ἀκόμα τὴ ζωὴ της.

Γρήγορα ὅμως καταλαβαίνει κι' ἡ ἴδια πὼς δὲν θὰ μπορέσῃ, γιὰ πολὺ ἀκόμα νὰ τρέχῃ καὶ νὰ ξεφεύγῃ ἀπὸ τὸ μαγισμμένο κυνηγητὸ τῆς τρομερῆς Χοὺρ - Μασάν. Κάποτε τὸ τέρας θὰ καταφέρῃ νὰ τὴ φτάσῃ καὶ χτυπώντας κι' αὐτὴν μὲ τὸ μαῦρο σουβιερὸ κέρατο, θὰ τὴ σωριάσῃ κάτω, ὅπως γίνηκε καὶ μὲ τὸν Ταμπόρ... Ἔτσι θὰ μπορέσῃ ἀνενόχλητη, ὕστερα, νὰ καταβροχθίσῃ καὶ τοὺς δύο τους.

Ψηλὰ ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου ὁ κωμικοτραγικὸς ἀράρης προσπαθεῖ νὰ τῆς τονώσῃ τὸ ἥθικό:

— Κουράγιο, ἀφέντη Γιαράμπα, κι' ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ! Σαρανταποδαρούσα εἶναι καὶ μὴ τὴ φοβάσαι! Πιάσε τὴν ἀπὸ τὶς δύο ἄκρες καὶ δέσε τὴν κόμπο γιὰ νὰ μὴ σοῦ φύγῃ! Χί, χί, χί!

Καὶ καμαρώνοντας γιὰ τὸ ἀστεῖο ποὺ εἶπε, προσθέτει:

— Πετάω κάτι «ξεκαρδιστικά» πότε-πότε! Μπὰ, σὲ καλὸ μου!

Ἡ Γιαράμπα τὸν ἀκούει ποὺ λέει: «δέσε τὴν κόμπο» καὶ τὰ μαυροπράσινα ὁμορφά μάτια της λάμπουν παράξενα. Μιὰ ἀναπάντεχη καὶ σωτήρια ιδέα περνᾷ ἀπὸ τὸ μυαλό της:

Χωρὶς νὰ πάψῃ νὰ τρέχῃ, ἀλλάζει ἀμέσως κατεύθυνσι καὶ πλησιάζει τὸν κορμὸ τοῦ κοντινοῦ δέντρου. Τὸ τέρας μὲ τὰ

σαράντα ποδάρια τὴν ἀκολουθεῖ σὲ πολὺ μικρὴ ἀπόστασι μ' ἀνοικτὰ τὰ ἀπαίσια σαγόνια καὶ προτεταμένο τὸ σουβλερὸ κέρατό του.

Ἡ πανώρια μελαψὴ κοπέλλα βάζει ἀμέσως σ' ἐφαρμογὴ τὸ καταπληκτικὸ σχέδιό της: Ἀρχίζει νὰ τρέχη μ' ἀφάνταστη ταχύτητα, γύρω ἀπὸ τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου. Ἔτσι, ἡ σαραιταποδαρούσα ποὺ τὴν κυνηγᾷ δὲν προφταίνει νὰ τὴ παρακολουθήσῃ μετατοπίζοντας ὀλόκληρο τὸ τεράστιο σὲ μᾶκρος κορμὶ της, μὰ μονάχα τὸ κεφάλι της.

Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι καταπληκτικὸ κι' ἀπίστευτο: Ὑστερα ἀπὸ καιμιὰ δεκαριὰ φορές ποὺ ἡ Γιαράμπα φέρνει βόλτα τὸ δέντρο, τὸ σῶμα τῆς σαραιταποδαρούσας ἔχει ἄλλες τόσες φορές, τυλιχτὴ γύρω σπὸν κορμὸ τοῦ. Μὲ τὸ τύλιγμα ὅμως αὐτὸ τὰ πόδια της μπερδεύονται καὶ γατζώνουν τὸ ἓνα πάνω στὸ ἄλλο, ἔτσι ποὺ νὰ μὴ μπορῇ πιά νὰ ξετυλιχτῇ καὶ νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐπίθεσί της...

Νὰ λοιπὸν ποὺ πραγματοποιήθηκε ὁ κόμπος τοῦ Μπουτάτα.

Ἡ μελαψὴ κοπέλλα σταματᾷ λαχανιασμένη καὶ ἀνασαίνει γρήγορα, ρουφώντας ἀπληστα τὸν ἀέρα. Πάνω στὸ δέντρο ἡ Ζολὰν πᾶει νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὸ κακό της καὶ ξεφωνίζει ἄγρια:

— Φύγε, Γιαράμπα! Θὰ λυθῇ καὶ θὰ σὲ κατασπαράξῃ! Ἀνέβα κι' ἐσὺ πάνω στὸ δέντρο!

Ἡ Ζολὰν δίνει φοβερὸ κτύπημα στὸ κεφάλι τῆς πανώριας μελαψῆς Κοπέλλας.

Ἡ ἀτράμητη νέα, οὔτε τὴν ἀκούει οὔτε τὴν προσέχει καθόλου. Μόνο σηκώνει πάλι μὲ λύσσα τὸ ἐλεφαντοκόκκαλο καὶ κατεβάζει φοβερὰ κτυπήματα πάνω στὸ κεφάλι τοῦ αἰχμαλωτισμένου τέρατος.

Τίποτα σπουδαῖο ὅμως δὲν κάνει κι' αὐτὴ τὴ φορά. Μονάχα τὸ κέρατο τῆς σαραιταποδαρούσας καταφέρνει νὰ σπάσῃ ἀπὸ τὴ ρίζα τοῦ μὲ τὰ χτυπήματά της. Τὸ καυκαλο τοῦ κεφαλιοῦ τῆς Χοὺρ-Μασὰν εἶναι πιὸ γερό κι' ἀπὸ τὸ ἀτσάλι!

ΕΠΕΛΑΣΙ

ΤΟΥ «ΜΑΥΡΟΥ ΙΠΠΟΤΗ»

Η ΓΙΑΡΑΜΠΑ σταματᾷ εἰ γιὰ μιὰ στιγμὴ κατάνκοπη κι' ἀναποφάσιστη. Ξαφνικὰ ὅμως τὰ μάτια

της ανοίγουν διάπλαιτα από τροίμο καὶ φρίκη. Τὸ ἀπαίσιο τέρας ἔχει ἀρχίσει νὰ ξεμπλέκη τὰ ποδάρια του καὶ νὰ ξετυλίγεται ἀργὰ ἀπὸ τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου.

Ὁ Μπουτάτα πού τὴ βλέπει, ξεφωνίζει χαζογελῶντας: — «Γύριζε κλωστή δειμένη στὴν ἀνέμη τυλιγμένη! »

Ταυτόχρονα βαρὺ ποδοβολητὸ ...ποντικὸ ἀκούγεται νὰ πλησιάζει. Καὶ σὲ λίγες στιγμὲς φτάνει καλπάζοντας ὁ ἀτίθασος Ἀλαιοὺν σέρνοντας στὴ ράχι του τὸν μικροσκοπικὸ κι' ἀγέρωχο ἵπποτῃ Πιτσικόκο!

Ὁ μαῦρος νάνος βλέπει τὴ τεράστια σαρνταποδαρούσα πού ξετυλίγεται ἀπὸ τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου γιὰ νὰ κατασπαράξη τὴν ἀγαπημένη του Γιαράμπα καὶ τὰ μάτια του πετᾷνε ἀστραπὲς ὀργῆς. Σηκώνει ἀμέσως τὸ χρυσὸ κονταρόκι του, πού δὲν εἶναι μεγαλύτερο ἀπὸ ἓνα μολύβι Φάμπερ, καὶ χύνεται ἀτρόμητος καὶ ἀκράτητος πάνω στὸ ἀπαίσιο τέρας μὲ τὰ σαράντα ποδάρια!

Ὁ Μπουτάτα, ψηλὰ ἀπὸ τὰ κλαδιά, τοῦ δίνει κουράγιο.

— Ἐπάνω της, Πιτσικόκαρε! Κόψε της τὰ τριανταεννέα ποδάρια γιὰ νὰ παίξετε τὸ κουτσό!

Καὶ καθὼς ξεκαρδίζεται στὰ γέλια γιὰ τὸ ἀστεῖο πού εἶπε, γλιστράει ἀπὸ τὸ κλαδὶ πού βρίσκεται καὶ πέφτει μὲ τὴν κεφάλαια του πρὸς τὰ κάτω.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Πιτσικόκο

κοκαρφώνει τὸ κονταράκι του μέσα στ' ἀριστερὸ μάτι τῆς σαρνταποδαρούσας, ἐνῶ ταυτόχρονα τὸ κεφάλαια τοῦ Μπουτάτα καθὼς πέφτει, χτυπάει μὲ ἀφάνταστη ὀρμὴ πάνω στὸ κεφάλαια της.

Τὸ φρικιαστικὸ τέρας σφάζει γιὰ λίγες στιγμὲς κι' ὕστερα μένει ἀκίνητο, νεκρό.

Ὁ θάνατός του προήλθε ἀπὸ τὸ χρυσὸ κονταράκι τοῦ νάνου πού περνώντας ἀπὸ τὸ μάτι ἔφτασε καὶ σφηνώθηκε στὸ μυαλό του. Ὁ «Κέφαλος» ὅμως ἔχει ἄλλη γνώμη καὶ πανηγυρίζει.

— Ἐγὼ τὴν ἔφαγα τὴ σαρνταποδάραι! Ἐγὼ μὲ τὴν κουτουλιὰ πού τῆς ἔδωσα! Χί, χί, χί! Κουτουλιὰ καὶ πόρ' τὴν κάτω!

Ἡ Γιαράμπα, πού ἔχει δὴ ποιὸς σκότωσε πραγματικὰ τὸ τέρας, σηκώνει τὸν Πιτσικόκο καὶ τὸν φιλάει στὰ δυὸ μάγουλα.

Ὁ Μπουτάτα διαμαρτύρεται:

— Ἐ, κυρὰ τέτοια! Θὰ μὲ φιλήσης κι' ἐμένα, ἢ νὰ σοῦ σερβίρω καμμιὰ κουτουλιὰ ν' ἀναπαιτῇ ἢ... ψυχούλα σου;!

Στὸ μεταξύ ὅμως ἔχει κατέβει ἀπὸ τὸ δέντρο ἡ Ζολάν καὶ τὸν προφταίνει:

— Μὴ στεναχωριέσαι, ἀραπάκο μου! Σὲ φιλάω ἐγώ! Καὶ σηκώνοντας μὲ δυσκολία τὴν τεράστια κεφάλαια του, τὴ φιλάει στὸ τσουλούφι.

Ἡ Γιαράμπα ὅμως ἔχει κι' ὅλας σκύψει πάνω στὸν κτυπημένο κι' ἀναίσθητο Ταμπόρο

καὶ πασχίζει νὰ τὸν συνεφέρῃ.
Τὸ λευκὸ κορίτσι τρέχει κον-
τὰ καὶ τὴ σπρώχνει βίαναισα.

— Φύγε... Δὲν ἔχεις και-
μιὰ δουλειὰ ἐσὺ μὲ τὸ σύντρο-
φόν μου...

Ἡ πανώρια μελαψὴ κο-
πέλλα συνεχίζει νὰ περιπο-
ιῇ τὴν πληγὴ τοῦ ἀτρόμητου
παλληκαριοῦ ποὺ εἶχε θυσιά-
στῇ γιὰ νὰ τοὺς σώσῃ, μὴ δί-
νοντας καιμιὰ σημασία στὴ
Ζολάν. Ἐκείνη ὁμῶς μαινιάζει
καὶ σηκώνοντας τὸ χέρι τῆς
δίνει τρομερὸ κτύπημα στὸ
κεφάλι τῆς Γιαράμπα.

Ἡ νέα μὲ τὰ μαυροπράσι-
να μάτια χάνει τὴν ὑπομονή
τῆς. Πετιέται ὀρθία, ἀρπάζει
σὰν παιχνιδάκι τὴ Ζολάν στὰ
χέρια τῆς καὶ τὴν ἐκσφενδονί-
ζει δέκα βήματα μακριά. Ἀ-
τάραχη ὕστερα ἀπὸ μιὰ μι-
κρὴ κρυφὴ τσέπη τῆς βγάζει
ἓνα θαυματουργὸ ξερὸ βότανο
καὶ τὸ βάζει μέσα στὴν πλη-
γὴ τῆς ράχης τοῦ.

Ὁ Μπουτάτα, τρέχοντας
ἀμέσως, φτάνει στὸ σημεῖο
ποὺ σωριάστηκε κάτω τὸ λευ-
κὸ κορίτσι καὶ τοῦ λέει σοβα-
ρά:

— Τὸν Ταμπὸρ δὲν σ' ἄφη-
νε νὰ τὸν συνεφέρῃς. Νὰ λι-
ποθυμήσω τοῦ λόγου μου γιὰ
νὰ μὴ χασομερᾷς ὅδικα;

Ο ΤΑΜΠΟΡ ΘΥΜΑΤΑΙ

ΕΧΕΙ ΑΡΧΙΣΕΙ νὰ ξη-
μερώνῃ πιά.
Πλάϊ στὸ λυσσασμέ-
νο ἐλέφαντα ποὺ βρίσκεται
νεκρός, φαντάζει τώρα καὶ τ'
ἀπέραντο κορμὶ τῆς σκοτωμέ-

νης Χοὺρ - Μασάν.

Ὁ Μπουτάτα μετράει ἓνα
-ἓνα τὰ πόδια τῆς καὶ τὰ βγά-
ζει σαράντα ἓνα. Τὰ ξαναμε-
τράει καὶ τὰ βγάζει τριάντα
έννιά. Καὶ μονολογεῖ συλλογι-
σμένος καὶ ἀνήσυχος:

— Θέλεις νὰ μὴν εἶναι σα-
ρανταποδαρούσα καὶ νὰ μᾶς
τρόμαξε ὅδικα;

Ἡ πανώρια Γιαράμπα κα-
ταφέρνει νὰ συνεφέρῃ, σὲ λί-
γο, τὸν Ταμπὸρ. Τὸ ὑπέροχο
Ἑλληνόπουλο σηκώνεται τέ-
λος καὶ κυττάζοντας μ' ἀπο-
ρία τὴ νεκρὴ Χοὺρ - Μασάν,
ρωτᾷει χαμένα:

— Ποιὸς τὴ σκότωσε;

Ἡ Γιαράμπα τοῦ δείχνει
μὲ μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ τῆς
τὸν Πιτσικόκο, ἐνῶ ταυτόχρο-
να ὁ Μπουτάτα μουρμουρίζει:

— Ἀπὸ κουτουλιά πῆγε ἡ
φουκαριάρα!

Ὁ Πιτσικόκο διαμαρτύρε-
ται:

— Ὁχι. Ἀπὸ κονταριά σκο-
τώθηκε.

Ὁ Τσουλούφης ἐπιμένει:

— Ἀπὸ κουτουλιά, εἶπα.

— Ἀπὸ κονταριά.

— Ἀπὸ κουτουλιά.

— Ἀπὸ κονταριά!

Ὁ Μπουτάτα ἀρπάζει τὸν
Πιτσικόκο ἀπὸ τὸ λαιμό.

— Τὶ νὰ σοῦ κάνω ποὺ εἶ-
ναι ψόφια. Ἄν ἦτανε ζωντανὴ
θὰ μᾶς ἔλεγε ποιὸς τὴ ... σκό-
τωσε!

Ἡ Ζολάν μόλις ὁ Ταμπὸρ
συνέρχεται μένει γιὰ λίγες
στιγμὲς ἀναποφάσιστη. Τέ-
λος τρέχει χαρούμενη κοντά
τοῦ:

— Εἶμαι πολὺ εὐτυχισμέ-

νη που σέ ξαναβλέπω ζωντανό, Ταμπόρ! Έλα τώρα να ξαναγυρίσουμε στη σπηλιά μας...

Καὶ κάνει νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ γιὰ νὰ τὸν φιλήσῃ στὸ μέτωπο. Τὸ μελαιχροινὸ παλληκάρι τὴ σπρώχνει ἑλαφρά.

—Μὴ μ' ἀγγίζεις, Ζολάν...

Γύρισε μονάχη σου ἂν θέλῃς.

—Γιατί; Μὲ μισεῖς λοιπόν; Ἐπαψες πιά νὰ μ' ἀγαπᾷς;

—Ὁχι. Σ' ἀγαπῶ ὅσο μ' ἀγαπᾷς κι' ἐσύ!

Καὶ συνεχίζει ἡρεμα καὶ χωρὶς καιμιά κακία:

— Πῶς μπορῶ πιά ν' ἀγαπάω μιὰ κοπέλλα που ἔπαψε νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνη σέ μένα; Ὅταν παρουσιάστηκε καὶ μᾶς ἔξωσέ ἡ τρομερὴ Χούρ—Μασάν, τὸν Γκαοὺρ ἀμέσως σκέφτηκες νὰ φωνάξεις... Κι' ὅταν κατὰφερα νὰ πηδήσω ἔ-

Ἡ Γιαράμπα ἐκσφενδονίζει τὴ Ζολάν δέκα βήματα μακριά.

Τὰ μαυροπράσινα μάτια τῆς Γιαράμπα βουρκώνουν καθὼς φιλάει τὸν Ταμπόρ στὸ μέτωπο.

Ξω ἀπὸ τὸν κλοιὸ τῆς σαρανταποδαρούσας γιὰ νὰ σᾶς σώσω, ἡ πρώτη σκέψι που πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ σου ἦταν πῶς ἤθελα νὰ φύγω γιὰ νὰ σώσω τὴ δικὴ μου ζωὴ... Καὶ μὲ φώναξες δειλὸ καὶ ἄνανδρο! Κι' ὅταν, χάρι σ' ἐμένα τὸ κορμὶ τοῦ τέρατος ἀνοιξε καὶ βρέθηκες ἐλεύθερη, ἐσύ ἦσουν ἡ πρώτη που σκαρφάλωσες στὸ δέντρο!

Ὁ Μπουτάτα συμπληρώνει.

— Κι' ἐγὼ ὁ... δεύτερος! Χί, χί, χί!

Καὶ προσθέτει ρίχνοντας λάδι στὴ φωτιά, που λένε:

— Κι' ὅταν ἡ φουκαριάρα ἡ Γιαράμπα πάλευε μὲ τὴ σαρανταποδαρούσα γιὰ νὰ σέ σώσῃ, ἡ Ζολάν πῶνῶ ἀπὸ τὸ δέντρο τῆς φώναζε νὰ σέ πα-

ρατήση καί...

Ἡ μελαψή κοπέλλα τοῦ κλείνει μὲ τὴν παλάμη τὸ στόμα γιὰ νὰ μὴν συνεχίσῃ.

Ἡ Ζολάν ξεσπάει σ' ἀκράτητους λυγμούς.

— Ὅλα τὰ κακὰ ἐγὼ τάχω κάνει... Κανένας δὲν μ' ἀγαπάει ἐμένα... Κανένας δὲν μὲ ὑποστηρίζει.

Ο ΜΠΟΥΤΑΤΑ ΠΟΙΗΤΗΣ

Ο ΤΑΜΠΟΡ τραβάει ἀπὸ τὸ χέρι τὴ μελαψή κοπέλλα:

— Πάμε, Γιαράμπα! Ἡμουν ἀναίσθητος καὶ δὲν εἶδα... Εἶμαι βέβαιος ὅμως πὼς μονάχα ἐσὺ κινδύνεψες γιὰ νὰ μοῦ σώσης τὴ ζωή.

Ὁ Τσουλούφης πετάγεται πάλι:

— Περισσότερο ἀπ' ὅλους

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο δίνει μιά φοβερή γροθιά στὸ σαγόνι τοῦ Χαουρουν.

Ὁ Χαουρουν ἀρχίζει νὰ ρίχνῃ νερὸ στὸ πρόσωπο καὶ στὸ κορμί του.

κινδύνεψα τοῦ λόγου μου! Ἀκόμα πονάει ἡ κεφάλαι μου ἀπὸ τὴν κουτουλιά ποὺ ἔδωσα τῆς σαρανταποδόρας! Ἄσε τὸ στραπατσάρισμα ποὺ ἔπαθε τὸ «ἀειθαλές» μου τσουλου φάκι. Δὲν τὸ βλέπεις; Σὰ μα ραμένο μαρούλι κατάντησε τὸ φουκαριάρικο!

Τὸ Ἑλληνόπουλο συνεχίζει σὰ νὰ μὴν τὸν ἀκουσε...

— Πάμε λοιπόν, Γιαράμπα. Ἐσὺ ἀξίζει νὰ εἶσαι μονάχα συντρόφισσά μου! Πάμε...

Ἡ ὑπέροχη μελαψή κοπέλλα τὸν σταματάει. Κι' ἀμέσως, τραβώντας ἀπὸ τὸ χέρι τὴ δακρυσμένη Ζολάν, τὴ φέρνει κοντά του.

— Αὕτῃ εἶναι ἡ συντρόφισσά σου, Ταμπόρ! Συχώ-

ρεσέ τη καὶ γυρίστε στὴ σπηλιά σας. Οὔτε σὲ μισεῖ, οὔτε θέλει τὸ κακό σου... Σ' ἀγαπάει, μονάχα. Ἢ ἀγάπη πολλές φορές μᾶς τυφλώνει καὶ δὲν ξέρουμε τὶ νὰ κάνουμε...

Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας μένει ἀκίνητο κι' ἀναποφάσιστο. Ἐνῶ τὰ μαυροπράσινα μάτια τῆς Γιαράμπα βουρκώνουν καθὼς σηκώνεται στὰ δάχτυλα τῶν γυμνῶν ποδαριῶν της γιὰ νὰ τὸν φιλήσῃ στὸ μέτωπο.

Ὑστερα γυρίζει ἀπότομα καὶ ξεσπώντας σὲ λυγμούς ξεκινᾷ κι' ἀπομακρύνεται βιαστικὴ πρὸς τὸ βορρᾶ. Ὁ Ταμπὸρ κάνει νὰ τὴν ἀκουλουθήσῃ, φωνάζοντας:

— Γιαράμπα! Γιαράμπα!

Ἡ Ζολάν ὁμως τὸν συγκρατεῖ...

Ὁ Πιτσικόκο πηδάει στὴ ράχη τοῦ Ἀλασάν του καὶ τρέχει ἀκολουθώντας τὴν πανώρια κοπέλλα ποὺ χάνεται πίσω ἀπὸ τὴν πυκνὴ κι' ἄγρια βλάστησι.

Τὸ λευκὸ κορίτσι τραβάει τὸ σύντροφό της:

— Πάμε, Ταμπόρ! Μονάχα ἐγὼ σ' ἀγαπᾶω! Ἡ Γιαράμπα ἀγαπάει τὸν Γκαούρ. Καὶ νὰ δῆς ποὺ μιὰ μέρα θὰ τὸν βάλῃ νὰ σοῦ κἀνῇ κακό...

Τὸ Ἑλληνόπουλο τὴν κυττάζει μὲ οἶκτο καὶ περιφρόνησι.

— Σὲ συγχωρῶ Ζολάν, ἀλλὰ μὴ ζητᾶς νὰ μοῦ κατηγορήσῃς τὴν ὑπέροχη Γιαράμπα! Ὅταν μιλάς γι' αὐτὴν μοιάζεις μ' ἓνα ποντίκι ποὺ ὀρθώνει τὸ παράστημά του

μπροστὰ σὲ μιὰ καιμηλοπάφδαλη!

Κι' ἀμέσως ξεκινᾷ μαζί της ἀκολουθώντας τὸ μονοπάτι ποὺ θὰ τοὺς βγάλῃ στὴ μακρινὴ σπηλιά.

Ἡ κεφάλαια τοῦ Μπουτάτα τοὺς ἀκολουθεῖ μουρμουρίζοντας ἓνα πρόχειρο στιχάκι:

— «Ἐχει βάσανα ἡ καρδιά
ἅμα μπλέξῃ στὴν ἀγάπη!
Εὐτυχῶς, μωρὲ παιδιὰ,
ποὺ δὲν ἤπια τέτοιο χά-
πι!»

Καὶ καιμαρώνοντας γι' αὐτὰ ποὺ εἶπε προσθέτει:

— Πετάω κάτι «ποιητικὰ»
πότε-πότε! Μπὰ σὲ καλό
μου!

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΕΙΝΑΙ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ δ-
ταν πιά ὁ Ταμπόρ, ἡ
Ζολάν κι' ὁ Μπουτάτα
φτάνουν καθυστερημένοι στὴ
σπηλιά τους. Εἶχαν κι' ἄλλες
πολλὲς περιπέτειες στὸ δρό-
μο ποὺ τοὺς ἔκαναν νὰ χασο-
μερήσουν τόσο πολὺ.

Καὶ νά: Ἐξω ἀπὸ τὴ σπηλιά τους βλέπουν νὰ στέκεται ὄρθιος καὶ νὰ τοὺς περιμένῃ ἓνας γιγαντόσωμος μαῦρος Φύλαρχος στολισμένος μὲ σπᾶνια φτερά καὶ πρωτόγονα ὄπλα.

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο τὸν πλησιάζει μὲ σφιγμένες γροθιές:

— Ποιὸς εἶσαι ἐσύ; Τὶ ζητᾶς ἐδῶ;

Ὁ ἄγνωστος μαῦρος τὸν καθησυχάζει μὲ τὴ βραχνὴ κι' ὑπόκωφη φωνή του:

—Μὴν ἀνησυχῆς, Ταμπόρ. Φίλος εἶμαι κι' ὄχι ἐχθρὸς σας. Μιὰ ἐρώτησι ἦλθα νὰ κάνω σ' ἐσένα καὶ θὰ φύγω ἀμέσως:

— Λέγε λοιπόν.

—Ὁ πλουσιοστολισμένος Φύλαρχος τοῦ ἐξηγεῖ:

—Εἶμαι ὁ Χαουρούν, ὁ παντοδύναμος ἄρχοντας τῆς ἀπέραντης Ζούγκλας ποὺ βρίσκεται πίσω ἀπὸ τὰ μακρυνὰ γαλάζια βουνά... Ἐφτάσα ὡς ἐδῶ μὲ ἐκατὸ ἀπὸ τοὺς πιὸ γενναίους καὶ χεροδύναμους πολεμιστὲς μου... Αὕτῃ τῇ στιγμῇ ἔχουν περικυκλώσει κρυμμένοι τὴ σπηλιά σου. Ἄν μοῦ πῆς τὴν ἀλήθεια, θὰ φύγουμε ὅλοι ἀθόρυβα ὅπως ἦλθαμε... Ἄν μοῦ πῆς ψέματα θὰ τοὺς καλέσω, κτυπῶντας τρεῖς φορές τὰ χέρια μου. Καὶ σὲ λίγες στιγμὲς θὰ σὰς ἔχουν κάνει ὅλους κοιμῶντας μὲ τὰ γιαταγάνια τους.

—Ὁ Ταμπόρ τὸν κυττάζει ἄγρια:

— Λέγε χωρὶς νὰ φοβερίζης... Τὶ θέλεις νὰ μάθης;

—Ὁ ἄγνωστος γιγαντόσωμος ἀράπης ρωτᾷ ἀπότομα:

—Ποῦ θὰ βρῶ τὸν Γκαούρ;

Καὶ συνεχίζει πρὶν ὁ νέος προλάβῃ νὰ τοῦ ἀποκριθῇ:

— Ἔμαθα πὼς ἔχει παρυσιαστῇ ἐδῶ στὴν περιοχὴ σας. Ζητάει νὰ γίνῃ βασιλιάς ὅλης τῆς Ζούγκλας. Ὅταν τὸν βρῶ θὰ τὸν κρεμάσω ἀνάποδα σ' ἓνα ψηλὸ κλαδὶ γιὰ νὰ τὸν φάνε τὰ πεινασμένα ὄρνια! Πές μου λοιπόν: Τὸν συνάντησες ἐσὺ αὐτὲς τὶς ἡμέρες; Τὸν εἶδες πουθενά;

—Ὁ Ταμπόρ τ' ἀποκρίνεται χωρὶς δισταγμό:

— Ὁχι.

—Ὁ Μπουτάτα τὸν μαλλώνει:

— Γιατὶ λὲς ψέματα, ἀφέντῃ παιδί; Θὰ σοῦ βάλω πιπέρι στὸ στόμα.

—Ὁ ἄγνωστος συνεχίζει σὰ νὰ μὴν ἄκουσε τὸ νᾶνο μὲ τὴν τεράστια κεφάλαι:

— Ἄν μοῦ πῆς ποῦ βρίσκεται ὁ Γκαούρ, θὰ σὲ γεμίσω χρυσάφι καὶ πολύτιμα πετράδια. Ἄν ὄχι, θὰ καλέσω τοὺς ἀνθρώπους μου καί...

Τὸ περήφανο Ἑλληνόπουλο τὸν διακόπτει:

—Δὲν ξέρω ποῦ βρίσκεται ὁ Γκαούρ. Κι' ἂν ἤξερα ὅμως ποτὲ δὲν θὰ σοῦ τὸ ἔλεγα... Ὅσο γιὰ τοὺς ἀνθρώπους σου κάλεσέ τους καὶ θὰ λογαριαστοῦμε...

—Ὁ Μπουτάτα συμπληρώνει χαϊδεύοντας τὴν κεφαλα του:

— Θὰ φάνε κουτουλιὲς ποῦ θὰ σηκωθοῦνε στὰ πισινὰ τους ποδάρια!

—Ὁ γιγαντόσωμος χρυσοστολισμένος Φύλαρχος καταλαβαίνει πὼς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ κάνῃ τίποτα μὲ τὸ καλὸ καὶ μεταχειρίζεται τὴ βία. Τραβάει ἀπὸ τὴ ζώνη του τὸ χρυσὸ γιαταγάνι καὶ τὸ σηκώνει ἀγριεμένος πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλαι τοῦ Ταμπόρ. Ταυτὸ χρονά ὅμως ὁ νέος κάνει μιὰ γιρήγορη πλαῖνὴ κίνησι κι' ἀποφεύγει τὸ θανατερὸ κτύπημα. Κι' ἀμέσως τινάζει μ' ἀφάνταστη ὁρμὴ τὴ γροθιά του στὸ πρόσωπο τοῦ ἄγνωστου ἀράπῃ!

Ὁ θηριώδης Φύλαρχος δέχεται τὸ τρομερὸ κτύπημα χωρὶς καθόλου νὰ ἐνοχληθῇ. Σὰ νὰ τὸν κτύπησε τὸ ἀπαλὸ χεράκι ἐνὸς βρέφους.

Τὰ μαύρα μάτια τοῦ λάμπουν παράξενα σὰν ἀπὸ θαυμασμό γιὰ τὸ ἀτρόμητο αὐτὸ παλληκάρι! Κι' ἀμέσως γυρίζοντας ἀργὰ, προχωρεῖ πίσω ἀπὸ τὰ φουντωμένα χαμόκλαδα!

Ὁ Ταιμπὸρ ψιθυρίζει σιγὰ στὴ συντροφισσά του:

— Ἀκολουθήσε τον κρυφά, Ζολάν. Θέλω νὰ μάθω ἂν πραγματικὰ ἔχει κι' ἄλλους ἀνθρώπους μαζί του.

Ὁ «Κέφαλος» διαμαρτύρεται:

— Γιατὶ νὰ μὴν πάω ἐγώ, ἀφέντη Ταιμπὸρ; Μπορεῖ νὰ τοῦ δώσω καὶ καιμιὰ κουτουλιά στὰ καπούλια!

Στὸ μεταξύ ἡ Ζολάν ἔχει

Ἡ Ζολάν γονατίζει στὰ πόδια τοῦ Γκαοῦρ καὶ τὸν παρακαλεῖ.

προχωρήσει καὶ παρακολουθεῖ τὸν ἀγνωστο ἀράπη, πατώντας ἀνάλαφρη σὰ γάτα στὰ γυμνὰ κάτασπρα πόδια της.

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΤΗΣ ΖΟΛΑΝ

ΤΟ ΛΕΥΚΟ κορίτσι, παρακολουθώντας τὸν μυστηριώδη Φύλαρχο, ξεμακραίνει ἀρκετὰ ἀπὸ τὴ σπηλιά τους. Ἔτσι, βλέπει ὅτι εἶναι μονάχος, ἀφοῦ κανέναν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔλεγε, δὲν ἦλθε νὰ τὸν συναντήσει.

Καὶ νά: Ἡ Ζολάν ἀρχίζει ξαφνικὰ νὰ τρέχει καὶ σὲ λίγες στιγμὲς φτάνει μπροστὰ στὸν ἀράπη καὶ τὸν ὑποχρεώνει νὰ σταθῇ:

— Ὁ Ταιμπὸρ σοῦ εἶπε ψέματα, Φύλαρχε Χαουρούν. Ὁ Γκαοῦρ βρίσκεται ἐδῶ στὴν περιοχὴ μας...

Καὶ συνεχίζει ἀραδιάζοντας φοβερὰ ψέματα:

— Ναί... Εἶδα τὸν Γκαοῦρ μὲ τὰ μάτια μου χθὲς τὸ βράδυ. Εἶναι μαζί μὲ μιὰ μισοα-ραπίνα ποὺ τὴ λένε Γιαράμπα... Τοὺς ἄκουσα νὰ μιλοῦνε γιὰ σένα. Ὁ Γκαοῦρ ἔλεγε πὼς, ἅμα σὲ συναντήσῃ, θὰ σὲ σπαράξῃ μὲ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια του!...

Τὰ μαύρα μάτια τοῦ γίγαντάσωμου ἀγνωστοῦ πετᾶνε ἀστραπὲς ὀργῆς:

— Ὁ Γκαοῦρ; Εἶναι ἐδῶ λοιπὸν αὐτὸ τὸ βρωμερὸ σκυλί; Καὶ λέει λοιπὸν αὐτὸς πὼς θὰ σπαράξῃ ἐμένα μὲ τὰ νύχια καὶ τὸ δόντια του; Χά, χά, χά! Πές μου, τί ἄλ-

λα εἶπε γιὰ μένα;

Τὸ λευκὸ κορίτσι ποὺ τὸ μῖσος γιὰ τὴ Γιαράμπα τῆς ἔχει θολώσει τὸ νοῦ, συνεχίζει τὶς ψευτιές:

— Τὸν ἄκουσα νὰ λέη πὼς ὁ Χαουρούν, ἐσὺ δηλαδή, εἶναι ἓνα δειλὸ καὶ κουτὸ γουρούνι στολισμένο μὲ φτερά!

— Ἐγώ! Ἐγὼ γουρούνι στολισμένο μὲ φτερά;

— Ναί, ναί... Κι' ἔλεγε ἀκόμα πὼς λίγο καιρὸ θὰ εἶσαι φύλαρχος καὶ θὰ φορᾷς αὐτὰ στὸ κεφάλι... Ἀλλὰ τί φταίει ὁ Γκαούρ...

— Ποιὸς φταίει;

— Ἡ Γιαράμπα! Αὕτῃ ἡ διαβουλευμένη μισοαραπίνη ποὺ τὸν βάζει στὰ λόγια...

— Δηλαδή;

— Νά: Τὴν ἄκουσα μὲ τ' αὐτιά μου ποὺ τοῦ ἔλεγε νὰ μποῦν κρυφὰ μιὰ νύχτα στὸ Παλάτι σου καὶ νὰ σὲ σφάξουν... Ὑστερα ὁ Γκαούρ νὰ γίνῃ βασιλιάς κι' αὕτῃ βασίλισσα τῆς πλούσιας καὶ με γάλης χώρας σου!

Ὁ μαῦρος Φύλαρχος ἔχει μανιάσει ἀπὸ τὸ κακό του. Ἀπὸ τὰ κόκκινα χεῖλια του βγαίνουν ἄσπροι ἀφροί.

— Θὰ τοὺς πνίξω! Θὰ τοὺς σφάξω! Θὰ τοὺς κρεμάσω ἀνάποδα! Θὰ τοὺς σχίσω μὲ τὰ δόντια μου! Θὰ τοὺς θάψω ζωντανούς! Θά...

Καὶ ἄρπάζοντας ἀπὸ τὸ μπράτσο τὸ λευκὸ κορίτσι, τὸ τραβάει:

— Πᾶμε πίσω στὴ σπηλιά... Θέλω νὰ συγχαρῶ τὸν Ταμπὸρ γιὰ τὴν ὑπέροχη συντροφισσα ποὺ ἔχει.

Ὁ Ταμπὸρ κυττάζει μὲ περιφρόνησι τὴ Ζολάν καὶ τὴ σπρώχνει δάναυσα.

Ἡ Ζολάν κοντοστέκεται καὶ τὰ γαλάζια μάτια τῆς σκοτεινιάζουν.

— Ὁχι... Καλύτερα νὰ μὴ μάθῃ τίποτα... Ὁ Ταμπὸρ ἄγαπάει τὸν Γκαούρ καὶ τὴ Γιαράμπα...

Ὁ Φύλαρχος μανιάζει ἀκόμα περισσότερο.

— Ἀγαπάει τὸν Γκαούρ καὶ τὴ Γιαράμπα; Τότε εἶναι ἐχθρὸς μου!

Καὶ ξανατραβώντας τὴ ἀπὸ τὸ μπράτσο προσθέτει:

— Πᾶμε... Πᾶμε νὰ τὸν σκοτώσω! Νὰ τοῦ πάρω τὸ κεφάλι μπροστὰ στὰ μάτια σου!

Τὸ λευκὸ κορίτσι τὸν συγκρατεῖ, ξεσπώντας σὲ κλάματα:

— Ὁχι... Δὲν θέλω νὰ κά

νης καὶ στὸν Ταμπόρ... Τὸν ἀγαπῶ! Τὸν ἀγαπῶ πολὺ, Φύλαρχε Χαουρούν!

Ο ΦΥΛΑΡΧΟΣ ΣΤΗΝ ΠΗΓΗ

Ο ΓΙΓΑΝΤΟΣΩΜΟΣ ἀράπης μένει γιὰ μερικές στιγμές ἀναποφασιστος. Ὑστερα ἡ ἔκφρασί του μαλακώνει κάπως.

— Ἄς εἶναι... Ἀφοῦ τὸν ἀγαπᾷς ἐσύ δὲν θὰ τοῦ κάνω κακό... Ἀλλὰ τὴ Γιαράμπα ποὺ βάζει λόγια στὸ Γκαούρ θὰ τὴν κρεμάσω ἀνάποδα σ' ἓνα δέντρο. Κύπταξε μὴ τὴν ἱλυπηθῇς καὶ μοῦ ζητᾷς νὰ τῆς χάρισω κι' αὐτῆς τὴ ζωή.

Ἡ Ζολὰν ἐνθουσιάζεται.

— Ὁχι, Φύλαρχε! Θὰ σὲ βοηθήσω νὰ τὴν κρεμάσουμε μαζί!

Τὸ λαρύγγι τοῦ ἀγνωστου μαύρου ἔχει ξεραθῇ ἀπὸ τὸ θυμό. Τὰ στήθια του ἔχουν φουντώσει ἀπὸ τὶς φλόγες τῆς ἐκδικήσεως ποὺ πρέπει νὰ πάρῃ. Καὶ ρωτᾷ τὸ λευκὸ κορίτσι.

— Δίψασα! Ἔχει καμμιὰ πηγὴ ἐδῶ κοντά;

Ἡ Ζολὰν τὸν τραβάει ἀπὸ τὸ χέρι:

— Πᾶμε. Δὲν εἶναι μακριὰ ἀπ' ἐδῶ... Τὸ νερὸ τῆς εἶναι πιὸ κρύο ἀπὸ τὸ χιόνι!

Σὲ λίγο φτάνουν καὶ οἱ δύο στὴν πιὸ κοντινὴ πηγὴ τῆς παρθένας περιοχῆς. Ὁ γίγαντοςώματος μαῦρος Φύλαρχος ἀπλώνει σμιχπές καὶ χουφτιασμένες τὶς παλάμες του καὶ τὶς γεμίζει δροσερὸ νερό. Ἄν

τὶ ὅμως νὰ τὸ φέρῃ στὰ ξεραμένα χεῖλια του, τὸ τινάζει στὸ πρόσωπό του. Αὐτὸ γίνε-ται πολλὲς φορές ἀκόμα. Τέλος μὲ τὸν ἴδιο τρόπο πλένει κι' ὁλόκληρο τὸ ὑπόλοιπο κορμί του.

Ἡ νέα περιμένει παράμε-ρα χωρὶς νὰ κυττάζῃ πρὸς τὸ μέρος του.

Καὶ νά: Ξαφνικὰ ὁ μαῦρος Φύλαρχος παρουσιάζεται μπροστά της. Δὲν εἶναι πιά ὁ μὴ οὔτε «μαῦρος», οὔτε «φύλαρχος».

Ἡ Ζολὰν ἀνοίγει διάπλατα τὰ μάτια της, τὸν κυττάζει χαμένα καὶ ψιθυρίζει μὲ δέος.

— Γκαούρ! Εἶσαι λοιπὸν ὁ Γκαούρ;

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἀποκρίνεται ψυχρά:

— Τὸ νερὸ τῆς πηγῆς ξέπλυνε ἀπὸ τὸ πρόσωπό μου κι' ἀπὸ τὸ κορμί μου τὴ μαύρη μπογιά. Τὰ φτερά εὐκόλα μπορούσαν νὰ βγούν ἀπὸ τὸ κεφάλι μου...

— Μεταμορφώθηκες λοιπὸν γιὰ νὰ μὲ ξεγελάσης;

— Ὁχι... Μεταμορφώθηκα κι' ἦλθα στὴ σπηλιὰ σας γιὰ νὰ δῶ ἂν ὁ Ταμπόρ εἶναι τίμιο καὶ πιστὸ παλληκάρι... Ἄν πρέπει νὰ τοῦ ἔχω ἐμπιστοσύνη, κι' ἂν ἀξίζῃ νὰ τὸν κάνω παντοτεινὸ φίλο καὶ σύμμαχο στὸν ἀτελείωτο πόλεμο κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς Ζούγκλας καὶ τῶν θηρίων της. Ἐμαθα ὅμως δύο πράγματα ἀπόψε. Πρῶτα πὼς ὁ Ταμπόρ εἶναι πιὸ εὐγενικός, πιὸ γενναῖος καὶ πιὸ ὑπέροχος ἀπὸ ὅσο εἶχα φανταστῇ... Κι' ὅ-

στερα πώς έσύ, ή συντρόφισ-
σά του, είσαι ένα ύπουλο, έ-
να μικρόψυχο κι' ένα τιποτέ-
νιο πλάσμα!

ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ του λευκού
κοριτσιού βουρκώνουν
από δάκρυα μετάνοιας.

— Συγχώρεσέ με, Γκαούρ.
'Αγαπώ πολύ τον Ταιμπόρ και
μισώ αφάνταστα τη Γιαρά-
μπα...

— Γιατί τη μισείς;

‘Η Ζολάν θέλει να του πη
πώς τη μισεί γιατί θέλει να
της πάρη τον αγαπημένο σύν-
τροφό της, μα έχει μετανιώ-
σει ειλικρινά και του λέει την
αλήθεια:

— Τη μισώ γιατί είναι κα-
λύτερη από μένα! Πιο περή-
φανη! Πιο γενναία! Και πιο
...όμορφη!

‘Αμέσως γονατίζει μπρο-
στά στα πόδια του υπέροχου
γίγαντα και τον ίκετεύει:

— Συγχώρεσέ με Γκαούο!
Μη πής τίποτα στον Ταιμπόρ.
Δέν θα ξαναπώ ποτέ ψέματα
στη ζωή μου. Ποτέ! ‘Αν τον
χάσω από σύντροφό μου, θα
πάω άμέσως να σκοτωθώ!...

‘Ο Γκαούρ γυρίζει και χω-
ρίς να της αποκριθή προχω-
ρεί άργά κι' απομακρύνεται
από την πηγή.

...
‘Όταν τὰ βαιρείά και άργά
βήματα του Γκαούρ σβήνουν

κατά τὸ βορρά και γίνονται
ένα μέ την ήσυχία της νύχτας
ή Ζολάν παίρνει άργά κι' αυ-
τή τὸ δρόμο του γυρισμού...

Δέν έχει προφτάσει να κά-
νη ούτε δέκα βήματα, όταν
γνώριμη φωνή άντηχεί στο
σκοτάδι:

— Ζολάν...

Είναι ὁ Ταιμπόρ μαζί με
τον Μπουτάτα.

Τὸ περήφανο ‘Ελληνόπουλο
τὴ ρωτάει μ' ενδιαφέρον:

— Λοιπόν; ‘Ο μαύρος αυτός
φύλαρχος είχε μαζί του άν-
θρώπους, ή ήταν μόνος;

‘Η Ζολάν ξεχνάει πώς λί-
γες στιγμές πρίν, είχε υπο-
σχεθῆ να μην ξαναπῇ ποτέ
ψέματα. Και τ' άποκρίνεται.

— Ούουου! Πολλούς! Πά-
ρα πολλούς!, Ταιμπόρ. Χιλι-
άδες πολεμιστές! Μην πᾶς
να τον συναντήσης γιατί θα
σέ σκοτώση!

Τὸ Παιδί της Ζούγκλας τὴ
ρωτάει ψυχρά:

— Φοβάσαι μή με σκοτώ-
ση, ή μή μου πῇ πώς «είσαι
ένα ύπουλο, ένα μικρόψυχο κ'
ένα τιποτένιο πλάσμα»;

‘Η νέα θυμάται τὰ λόγια
του Γκαούρ και μένει άκίνητη
σά να τὴ χτύπησε κεοαυνός
στο κεφάλι. Μὲ δυσκολία κα-
ταφέρνει να ψιθυρίση:

— Μὲ παρακολούθησες Τα-
μπόρ; ‘Εμαθες λοιπόν πώς
ήταν ὁ Γκαούο; ‘Ακουσες αυ-
τὰ που του είπα;

ΤΕΛΟΣ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

‘Αποκλειστικότητα: Γεν. ‘Εκδοτική ‘Επιχειρήσεις Ο.Ε.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γραφεία 'Οδὸς Λέκκα 22 — 'Αριθμὸς 13—Τιμὴ δραχ. 2

Δημοσιογραφικὸς Δ)ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, Φαλήρου 41. Οἰκονομικὸς Δ)ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγὸς 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη.
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι

ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΧΕΤΕ ΔΙΑΒΑΣΕΙ

περιπέτεια Ζούγκλας σὰν αὐτὴ ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν ἐρχόμενῃ Παρασκευῇ με τὸν τίτλο:

Η ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ ΤΩΝ ΤΡΕΛΛΩΝ

Τὰ λόγια εἶναι πτωχὰ γιὰ νὰ περιγράψουν τὸ ἀριστουργηματικὸ τεύχος τοῦ θρυλικοῦ

ΜΙΚΡΟΥ ΤΑΡΖΑΝ

τοῦ μοναδικοῦ περιοδικοῦ Ζούγκλας ποὺ κυκλοφορεῖ στὴν 'Ελλάδα, γραμμένο ἀπ' τὴν πέννα τοῦ μοναδικοῦ συγγραφέα στὸ εἶδος αὐτὸ

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

"Ὅλα τὰ 'Ελληνόπουλα περιμένουν με ἀνυπομονησίαν τὴν Παρασκευὴν ποὺ ὁ ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ θὰ κυκλοφορήσῃ με τὴν συναρπαστικὴν περιπέτεια:

Η ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ ΤΩΝ ΤΡΕΛΛΩΝ

Σ η μ.— "Ὅσοι δὲν ἀντέχουν στὶς μεγάλες συγκινήσεις νὰ μὴ τὸ διαβάσουν περισσότερὸ ἀπὸ μιὰ φορὰ.

ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ, ΕΚΕΙΚΟΝΤΑ, ΚΑΚΟΙ ΛΕΥΚΟΙ....

ΘΑ ΠΡΟΚΑΛΕΣΟΥΜΕ ΠΟΛΕΜΟ
ΒΑΣΟΥΛΙ ΚΑΙ ΜΑΣΑΪ ΜΕ ΤΗΝ ΑΡ-
ΠΑΓΗ ΤΟΥ ΓΥΙΟΥ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ
ΤΩΝ ΒΑΣΟΥΛΙ!

ΚΑΙ ΘΑ ΠΛΟΥΤΙΣΟΥΜΕ
ΠΟΥΛΩΝΤΑΣ ΟΠΛΑ ΚΑΙ ΣΤΙΣ
ΔΥΟ ΦΥΛΕΣ

ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ, ΘΑ ΤΟΝ ΔΕΙ-
ΡΩ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑ-
ΣΗ ΠΟΥ ΠΡΟΕΒΑΛΕ!

ΛΥΠΗΘΗΤΕ ΜΕ!

ΤΑ ΞΕΦΩΝΗΤΑ ΤΟΥ ΕΦΕΡΑΝ
ΠΡΟΣ ΤΑ ΕΚΕΙ ΤΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ....

ΠΙΣΩ. ΣΟΥ, ΡΟΥΜΠ. Η ΒΑ-
ΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ
ΑΓΡΙΩΝ!

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ

5

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ